

Hồi 15

Phù Đồ Cổ Trạch

Nói về chàng thiếu niên anh hùng Dương Ngọc Kỳ đang phải đối diện với sự thử thách tàn khốc đầy chết chóc.

Cửa lồng rào sắt được từ từ đưa lên, quảng trường trong tiếng tù và thứ nhất, tám đại hán áp giải Ngọc Kỳ đưa ra nơi quảng trường.

Hơn một trăm người ăn vận áo đỏ quần xanh ngồi trên khán đài bốn bên nóc ngôi nhà đá la ó hoan hô ầm ĩ. Có người la to:

- Nhìn kìa, Cuồng sư! Cuồng sư! Chính là y đó.
- Quả nhiên là anh hùng! Đáng tiếc thật.
- Quả không hổ là hậu nhân Long Môn Dương gia. Tiểu tử, chúc ngươi hồn phách tiêu diêu nơi cực lạc.

Bỗng một hồi tù và vang lên, toàn bộ mọi người đều đứng dậy, bốn bề im phăng phắc cơ hồ có thể nghe tiếng thở của bản thân mình.

Trên khán đài cao đối diện nơi đặt những chiếc giường trải nệm, Trì Khiêm, Như Phương, Như Cúc cũng đứng lên.

Trì Khiêm khuôn mặt điềm lệ nhưng lạnh như băng đá và tia mắt lạnh lùng nhìn khắp lượt, đoạn cất tiếng nói trong trẻo êm dịu:

- Dương Ngọc Kỳ ngươi vẫn còn có cơ hội đó. Khi ngươi đồng ý quy thuận có thể báo cho ta biết ngay lập tức. Những người ở Phù Đồ Cổ Trạch đều nóng lòng hy vọng ngươi quy thuận cùng chúng ta hợp lực tung hoành, xây dựng đại nghiệp.

Ngọc Kỳ gằn giọng quát lớn:

- Yêu phụ, các ngươi hợp lực tung hoành cái gì? Xây dựng đại nghiệp gì?
- Liên minh quần hào võ lâm bình trị thiên hạ.
- Ha! Ha! Ha!...

Ngọc Kỳ phát ra tràng cười cuồng dại chấn động bốn bề.

Trì Khiêm trong lòng thất kinh, nghe tiếng cười của Ngọc Kỳ rõ ràng nội lực còn rất thâm hậu, không giống đã bị bế kín các kinh mạch.

Nhưng ả vẫn tin tưởng Bích Ngọc lộ, vả lại Ngọc Kỳ cũng không có cử chỉ kháng cự nào nên ả an tâm lắm, đột nhiên giơ tay phất một cái.

Tám tên đại hán áp giải Ngọc Kỳ bước lên tháp đá thứ nhất, treo chàng lên bốn cái vòng lớn, các gông cùm nơi tứ chi đều bị mắc vào cái vòng sắt đó. Chiếc áo ngoài của chàng bị chúng xé rách giật xuống.

Tất cả đã chuẩn bị xong tám tên đại hán lui xuống đi về phía lồng sắt.

Trên quảng trường chỉ còn Ngọc Kỳ bị treo trên vòng sắt, ánh mặt trời nóng rát chiếu vào màu da cổ đồng của Ngọc Kỳ nổi rõ những thớ thịt cuộn cuộn với các đường gân không ngừng co giãn. Rõ ràng chàng đang tập trung toàn lực xung kích các kinh mạch, cố gắng đả thông chúng.

Trì Khiêm lúc này ngồi xuống, bọn tì nữ phía sau dâng một cốc đầy bánh trái. Như Phương, Như Cúc thủ phục hai bên cũng như ả ta dán mắt vào Ngọc Kỳ.

Hơn trăm người trên khán đài cũng ngồi xuống.

Lúc ấy cũng là lúc quần hùng bạch đạo đi đến bờ đối diện.

Trên đài cao nơi Trì Khiêm ngồi có mấy tên phục dịch xếp thêm một tràng kỷ, tiếp theo đó tên Thần Kiếm Thư Sinh xuất hiện, phía sau hai tên tì nữ dều Tây Vi. Thần Kiếm Thư Sinh lúc này đã lấy lại phong thái hào hoa, sang khoái của y. Sau khi sắp bị khốn ở phủ Hà Nam dưới tay lão khuất cái, dáng điệu của y rất phong nhã chỉ có điều bước đi đôi lúc không thẳng vì nơi sườn mũi phi châm lại khiến y đau đớn.

Tây Vi lúc này ngoài thần trí hoạt động ra còn toàn thân nàng như thây ma, bị bọn nữ hầu ấn ngồi xuống tràng kỷ. Nàng nhìn thấy Ngọc Kỳ hai mắt đã ràn rụa nước mắt.

Trì Khiêm lúc ấy cất tiếng hỏi:

- Sao rồi?

Thần kiếm thần nhiên đáp:

- Con nha đầu Thanh Hoa kia bắn ta một mũi phi châm nhưng không nguy lắm.

- Công lực của nó thâm hậu hơn huynh nhiều.

- Hừ! Nó thoát không khỏi tay ta đâu, công lực thâm hậu có ích gì? Tên súc sinh Dương Ngọc Kỳ là một thí dụ đó. Tên súc sinh ấy vẫn chưa chịu chịu khuất phục à.

- Y cứng đầu lắm.

- Muội tiếc khi giết hắn à? Tiểu muội muội yêu hắn rồi sao?

- Sao huynh nói vậy?

- Muội đã không dùng thuốc khiến y khuất phục, lại đem đến đây xử hình lại kéo dài thêm cơ hội cho y như thế đã đủ chứng minh rồi.

- Nhưng muội sẽ xử hấn chết một cách thảm khốc tức thì liền.

- Hay! Đó gọi là càng yêu nhiều hận càng sâu. Nhưng ta nghĩ y làm tổn thương trầm trọng tình cảm của muội, song muội vẫn đang do dự đúng không?

- Huynh không được nói nữa.

- Không nói nữa thì thôi. Tóm lại, ta cũng vì hai con nha đầu kia mà thần tình điên đảo, thật sự say đắm. Ta với muội chẳng khác nhau, điều gì chúng ta càng muốn thì lại càng không đạt được, mà đã đạt không được thì lại càng muốn. Hầy! Xem ra ta với muội đã...

- Câm miệng! Huynh còn nói nữa ta sẽ mời huynh đi chỗ khác đó.

- Được rồi. Ta không nói nữa vậy. Cửu Chỉ Phật quả thật đang ở Cổ gia trang, gia phụ của chúng ta đã đến dò động tĩnh. Nếu không có biến cố gì xảy ra có lẽ trở về Cổ Trạch đó, như vậy coi chừng lỡ việc đấy. Mau mau ra tay đi.

- Huynh không đợi được thì đi đi, đi mà hưởng thú vui với con nha đầu đó. Đừng can dự vào chuyện này.

- Tiểu muội đừng quên là ta đang giúp muội đó, giờ lại đuổi ta đi à?

- Huynh hành sự không cẩn thận, thất bại hư việc lại nói là giúp ta sao?

- Muội không biết rồi, có con nha đầu này ở đây Ngọc Kỳ mới dễ khuất phục.

- Huynh nói sao cũng được miễn là đừng quấy rầy ta.

Nói đoạn ả bỗng phát tay một cái.

Tiếng tù và lại nổi lên, một tên đại hán giơ chùy đánh vào chiếc chiêng ba tiếng tang tang tang rất tai, đồng thời cửa chiếc lồng sắt cũng được đưa lên từ từ.

Lúc ấy tám tên đại hán áp giải một người thân không vận y phục, khoảng ngoài năm mươi tuổi trói vào một tấm ván lớn. Người trung niên kia miệng đã bị nhét đầy vải không thể la hét được đang cố vùng vẫy một cách tuyệt vọng.

Lúc ấy lại có mười hai tên tay cầm cung nỏ tiến ra, xếp thành hàng dài.

Chuẩn bị đâu đó xong xuôi, bỗng thấy Trì Khiêm trên đài cao giơ tay lên.

Tên nỏ kia được lắp vào cùng kéo căng ra.

Tên cầm chùy đứng trên đài chuẩn bị đánh vào trống lớn.

Trì Khiêm khẽ phát tay.

Tùng Tùng! Tùng! Tiếng trống vang như sấm nổ, núi đồi cơ hồ nghiêng ngả. Những mũi tên ghim chặt y vào tấm ván gỗ, máu tươi phún vọt.

Đoạn hai tên xạ tiễn lui về phía cửa lồng sắt.

Trì Khiêm lại phát tay, tiếng công lại vang lên.

Lần này hai người trẻ tuổi chết vì bị phóng lao.

Lần thứ ba lại vang lên tiếng công, một lão già tóc bạc trắng bị trói trên cây cột bằng sắt, cả người lẫn cột được tưới đầy dầu, lửa cháy bùng bùng liếm lên thân người đang quằn quại vùng vẫy.

Mùi thịt cháy, khói dậy bốc lên nơi Ngọc Kỳ bị treo, tiếng la thảm của nạn nhân thê lương ghê rợn.

Các vị cao thủ quần hùng bên bờ kia nộ khí phùng phùng, cắn răng căm hận vô cùng.

Bọn người trên khán đài ngược lại la hét khoái chí như điên dại. Ngọc Kỳ bèn nhắm mắt lại tiếp tục vận công, nơi khóe mắt chàng long lanh hai giọt lệ thương cảm.

Trong ánh lửa phía dưới, chàng đang đạt được thành công, hai mạch Nhâm, Đốc cuối cùng đã được đả thông, chàng đã khôi phục được sáu thành công lực, chàng cố sức vùng vẫy song vẫn vô ích.

Chàng không vùng vẫy nữa, cố gắng định thần đả thông các kinh mạch còn lại.

Chân khí nơi Đan Điền của chàng cuộn cuộn xung mãnh như bài sơn hải đảo, xông lên các kinh mạch toàn thân.

Lúc này thân người trên cột sắt chỉ còn là một thân ma thành tro, ruột trong bụng lòi ra ngoài, cảnh tượng thảm khốc vô cùng. Nhưng tiếng hoan hô trên khán đài vẫn vang dậy, trên nét mặt Trì Khiêm rạng rỡ nụ cười dường như lộ vẻ khoái cảm mãn nguyện tàn ác vô cùng.

Mười tên đại hán đi ra thu thập xương cốt, dọn dẹp khảo cụ. Quảng trường lại trống trải.

Tiếng công lại vang lên.

Lần này là mười người nam nữ bị đẩy ra quảng trường, họ lộ vẻ run sợ cao độ.

Tiếp theo là mười con cạp to lớn được thả ra quảng trường, mười con quái thú nhe nanh múa vuốt vừa được thả ra, thấy bóng người trên quảng trường liền vồ lấy.

Lúc ấy bọn người trên quảng trường lại vỡ la hét, có mấy người ném cành cây dài khoảng ba tấc xuống quảng trường...

Mười người tay không chỉ với mấy đoạn cây phải đấu giành giật cuộc sống với mười mấy con hổ đói khát máu người.

Bọn người trên khán đài đã mất hết nhân tính, chúng khoái trá cười hét vung tay múa chân loạn xạ.

Mười người trên quảng trường đều là những người bình thường chỉ với những cành cây khô đấu với mãnh hổ, kết quả ra sao chắc ai cũng đoán được. Không hết một tuần trà, thì trên quảng trường chỉ còn sót lại một vài mảnh thịt xương tươi tắn.

Ngọc Kỳ lúc này vẫn ra sức vận công. Chàng thầm cầu khẩn:

“Chỉ còn một lúc nữa thôi! Mong rằng hai kinh mạch Thủ Thái Dương và Thủ Dương Minh trong một thời gian ngắn có thể đả thông. Lạy trời hãy giúp ta”.

Hai đạo kinh mạch trên một đạo thứ nhất là điều khiển tay trái, đạo thứ hai là điều khiển từ trán bên phải đến ngón tay bên phải. Hai đạo kinh mạch này còn bao gồm các huyết mạch Thiên Phủ, Vân Phong, Trung Phủ. Trung Phủ là nơi chân khí ngưng tụ vì thế nếu hai đạo kinh mạch trên một khi được đả thông tức thì có thể khôi phục chân lực, tứ chi lại có thể phát huy được thần lực.

Phía dưới quảng trường lại được dọn sạch, bốn bề lại chìm vào yên lặng.

Trì Khiêm thông thả đứng lên cất giọng ngọt ngào:

- Dương Ngọc Kỳ, người cảm thấy thích thú chứ?

Ngọc Kỳ vẫn im lặng vận công, chàng không lên tiếng vì lúc này chàng đang trong khoảnh khắc quan trọng vô cùng.

- Người muốn trở thành anh hùng à? Nhưng người không có lý do để những vị trưởng bối hai mươi năm trước của người chết được nhắm mắt đâu. Những người bị xử thảm khốc ở Phù Đồ Cổ Trạch này, chỉ cần người có một tiếng ưng thuận, tức thì họ lại được sống, lại được nhìn trời cao đất rộng.

Trên quảng trường lúc này có rất nhiều người. Mấy tên đại hán dựng mười cây cột gỗ lớn cao khoảng năm trượng, trên mỗi cây cột gỗ treo một người bị cột hai tay lại, thân người họ không ngừng lắc lư qua lại.

Trì Khiêm lại rít lên:

- Dương Ngọc Kỳ tại sao người không nói chuyện?

- Dương Ngọc Kỳ đây là cơ hội cuối cùng của người.

- Dương Ngọc Kỳ người chỉ cần trả lời một tiếng ưng thuận là được.

Tiểu Phương cũng lên tiếng:

- Dương công tử trả lời một tiếng ưng thuận đi.

Trì Khiêm hét lớn:

- Dương Ngọc Kỳ, nói nói một tiếng đi, ‘ưng thuận’ hay là ‘không’.

Ngọc Kỳ thét lớn:

- Không! Một vạn lần không! Người là một yêu phụ dâm dục lòng lang dạ sói. Không đáng là người. Là súc sinh! Súc sinh!

Trì Khiêm tái mặt, ả phát mạnh tay.

Trên quảng trường mọi người đã rút lui chỉ còn mười cây cột gỗ treo lúc lắc mười người lơ lửng.

Tiếng tù và rít lên một hồi dài, đoạn có tiếng mãnh thú gầm vang ghê rợn đình tai nhức óc. Tức thì xuất hiện hai mươi con báo đốm, to lớn dài hơn tám thước.

Mấy con mãnh hổ no thịt người lúc này đã bị bọn đại hán dùng đuốc lửa đuổi vào lồng sắt, nên lúc này chỉ còn mấy con báo hung hãn.

Báo vốn không giống hổ, chúng thỉnh thoảng lại gầm thét, chúng không nhe nanh thị uy như hổ, chúng chỉ gầm ghè lăm lét tia mắt hiểm độc đi vòng quanh con mồi.

Chốc chốc lại có một con báo giận dữ chồm lên bức tường đá xung quanh, mỗi cú chồm lên khoảng ba trượng năm tấc.

Vị trí của Ngọc Kỳ bị treo ở trên vách tường đá cách mặt quảng trường cũng vừa đúng ba trượng năm tấc, một độ cao vừa tầm chồm tới của những con báo lông vàng óng kia.

Thanh Hoa lúc này đang đứng trên bờ bên kia, kêu lên tiếng thảm thiết, ngã xủ té vào lòng Nguyên Chân.

Nguyên Chân lúc này cũng cảm hận hồi hộp, chàng cắn môi đến bật máu.

Còn các cao thủ quần hùng bạch đạo đứng im lặng vì nghệt thở.

Lão khuất cái nhắm mắt lại thêm cầu khẩn: “Đại ca người có linh thiêng nơi cửu tuyền sao không phù hộ bảo vệ cho con trai của mình?”.

Huần Linh lão đạo trầm giọng nói:

- Chúng ta phải tập hợp võ lâm đồng đạo trong thiên hạ, cho dù hiểm trở quan san thế nào cũng quyết san bằng nơi Phù Đồ Cổ Trạch thành bình địa.

Bỗng nhiên có hai hắc y nhân che mặt xuất hiện ở ngọn núi phía tả cách khoảng hơn mười mấy trượng. Một người trong họ, tay vác một cây cung vô cùng to lớn, định thần nhắm về phía Cổ Trạch, gương cung chờ đợi.

Lúc bấy giờ Kinh Châu Uy Viễn phiêu cật Thần Chưởng Dương Uy Viễn khẽ nói:

- Đó là Kim Cung Ngân Đạn Dư Bá Bình ở Hành Sơn, y muốn làm gì vậy cả?

Giang Nam lão quái nghiêng răng nói:

- Tên súc sinh vô liêm ấy để ta đi lấy đầu y.

Huyền Linh lão đạo ngăn lại:

- Khoan, đợi một lát, xem y có cử động gì.

Bỗng nghe tiếng rít như xé gió của ba viên ngân đạn tròn xoe từ bờ đối diện bay ra, nháy mắt ba tên thị vệ ở đầu cầu đã ngã gục, rơi mình xuống khe sâu, thấy người rơi đụng vào các vách vực sâu phát ra những tiếng khô khốc, chẳng mấy chốc chỉ còn là một đồng thịt. Còn một người che mặt đi chung với Kim Cung Ngân Đạn, bỗng rút trong người ra một cuộn dây Phi Trảo Bách Liên thông xuống vách núi sâu hơn sáu mươi trượng, đoạn lập tức bám dây leo xuống.

Lão khuất cái nãy giờ vẫn quan sát họ, mắt lão sáng lên nói:

-Ồ! Có được sự tiếp trợ của tên của tên Kim Cung Ngân Đạn này, đại sự ắt thành. Các người đừng di chuyển để phân tán sự chú ý của chúng, ta và Huyền Linh lão đạo sẽ thử trước.

Nói xong hai người lao về phía người che mặt.

Những người anh hùng bạch đạo thấy lão khuất cái và Huyền Linh theo vách núi leo xuống khe sâu, lại từ khe sâu leo lên, hai người họ dùng cả hai tay hai chân, sử dụng thần công tuyệt thế leo lên vách núi trơn trượt.

Giang Nam lão quái bỗng lên tiếng nhắc nhở mọi người.

- Đừng nhìn về phía đó.

Thế là mọi người liền chong mắt về cảnh thảm kịch trên quảng trường.

Hai con báo lông vàng đã phát hiện ra người trên cột gỗ và Ngọc Kỳ treo trên tường đá.

Chúng chốc chốc lại chồm lên cột gỗ song vì cột gỗ đường kính chỉ bằng cái chén lớn lại trơn láng, vả lại chân cột phía dưới lại được chôn không được chắc lắm nên hai con báo chỉ chồm lên chớ không thể cắn vào người bị treo. Chúng tranh giành nhau, gặm gừ.

Bỗng một lúc sau có hai cột đã bị quật ngã, hai người trên đó lập tức bị hai con báo xé xác, thật là một cảnh tượng tàn nhẫn vô cùng.

Nhưng tiếng vỗ tay hoan hô lại như sấm dậy.

Hai con báo lại chồm người lên tường đá, lần đầu chỉ chồm lên cao ba trượng.

Ngọc Kỳ bị mắc treo vào thành đá có thể thấy hai mươi con báo khát máu đầy mùi tanh xông xộc xông lên, một con báo lại nhảy chồm lên, lần này chỉ còn cách chân của Ngọc Kỳ trong gang tấc, chỉ một gang tay mà thôi.

Con báo không bám được lên tường nó lại rút té xuống, tức giận gặm thét rất ghê rợn.

Mười cây cột gỗ giờ đã ngã hết bốn cây, bọn báo hung mãnh lao tới xé con mồi, tiếng rú thảm khốc vang dội.

Lúc này đã có sáu con báo tập trung tấn công Ngọc Kỳ, đã mấy lần chúng nhảy chồm lên suýt cào được chân của chàng.

Trì Khiêm bỗng đứng dậy giơ tay lên:

- Dương Ngọc Kỳ nhìn xuống dưới kìa.

Lúc này toàn thân của Ngọc Kỳ chỉ còn hai huyết Thủ Thái Âm – Dương là chưa được đả thông.

Tay chân của chàng bị khóa chặt bởi các gông cùm bằng sắt và toàn thân bị trói bằng các sợi dây thừng, các sợi dây thừng ấy đã bị nhiệt tỏa ra do Thuần Dương Chân Hỏa thần kỳ của chàng nới lỏng phần nào.

Chàng nghe tiếng rít của Trì Khiêm nên hướng tầm mắt xuống dưới.

Móng vuốt của mấy con báo chỉ còn cách chân chàng trong gang tấc, có thể nói nếu thêm hai thước nữa có lẽ chàng sẽ bị chúng chồm lên xé xác.

Và kìa, một tấm gỗ rộng ba thước dày hai thước đã được đưa ra từ từ, chỉ cần nó được đưa ra thêm ba thước, tới gần nơi Ngọc Kỳ thì những con báo kia có thể xé xác chàng ngay.

Trì Khiêm trên đài cao vẫn nói:

- Đây là cơ hội cuối cùng của người đó. Người ưng thuận hay là không?
- Yêu phụ, người đừng nằm mơ.
- Ta đã cho người quá nhiều cơ hội cuối cùng rồi đó, sẽ chẳng còn...
- Câm miệng đi. Người quả là con dâm phụ vô nhân tính.

Trì Khiêm vẫn không nổi giận, ả quay sang nói với Thần Kiềm:

- Đẩy con nha đầu đó xuống đi

Thần Kiềm nghiêm nét mặt nói:

- Nhốt mấy con báo kia lại đã, ta không tin là muội muốn giết tên súc sinh kia, ta tiếc con nha đầu này lắm.

- Ca ca, chúng ta không cần chúng nữa.
- Không được, muội không cần nhưng ta cần.

Trì Khiêm nạt lớn:

- Đẩy con nha đầu đó xuống dưới kia đi.
- Ta nói là không, nhốt mấy con báo kia lại hẳn đưa nó xuống dọa tên súc sinh kia. Còn thực sự giết nó, ta không làm đâu.

Trì Khiêm nhanh như cắt nhảy đến bên Tây Vi.

Song Thần Kiềm Thư Sinh cũng nhanh không kém, lao tới chắn ngang trước mặt Tây Vi, nói:

- Muội muội, sức nhẫn nhục của đại ca có hạn đó nhé.
- Tránh ra. Trì Khiêm tức giận nạt lớn.

Thần Kiềm cười nhạt nói:

- Muội muội, người thực sự muốn trở mặt à?
- Đẩy nó xuống.
- Người điên rồi à, người không có quyền hủy hoại bảo bối mà ta đã dùng chính tính mạng của ta mới đổi được. Thật không biết điều.
- Huynh thực sự không chịu thả con nha đầu đó ra à?
- Đương nhiên là không.

Nói đoạn y ôm lấy Tây Vi dịu dàng đi vào trong.

Lúc ấy dưới quảng trường tình hình hết sức căng thẳng hồi hộp, hai tấm ván bằng gỗ đã được đưa đến, hai con báo đang tranh giành nhau leo lên, dường như chúng rất quen thuộc với những tấm ván này.

Cùng lúc ấy, ở trên vách núi lão khuất cái và Huyền Linh lão đạo đang theo sát người che mặt. Khi còn cách hơn mười trượng thì đến bờ núi đá bên trên thì vách núi đá trở nên rất trơn láng, hơn nữa tinh lực của họ đã vơi đi hơn nửa, mà lại phải leo lên vách đá trơn như mặt gương ấy, thật nguy hiểm. Mỗi một sai lầm nhỏ nhất sẽ dẫn đến hậu quả bị rơi xuống vực tan xác tức thì.

Bất thành linh từ trong một khe đá gần đó bỗng thò ra một sợi dây thừng thông xuống dài hơn mười trượng. Quả nhiên trong Phù Đồ Cổ Trạch đã có nội ứng.

Người che mặt này là người có nhãn quan màu tím rất hiếm thấy trên đời, y nắm lấy sợi dây thừng leo nhanh lên.

Lão khuất cái cũng liều mạng nắm lấy sợi dây thừng leo nhanh lên trên.

Người che mặt tay chân nhanh lẹ như vượn, chẳng mấy chốc đã leo lên nóc tường thành.

Quần hùng bạch đạo bỗng nhiên kêu lên vui mừng, họ muốn chạy đến, bám lấy sợi dây thừng thông xuống để leo theo người che mặt nhập thành.

Trong lúc đó đột nhiên xảy ra một việc kỳ lạ, một loạt những biến cố không ngờ được xảy ra.

Trước tiên là trên đài cao, cuộc đối thoại của Trì Khiêm và Thần Kiềm Thư Sinh đã đến lúc kịch liệt, cả hai không ai chịu nhường ai cả.

Thương thế của Thần Kiềm Thư Sinh không nặng lắm, phi châm cũng đã được lấy ra. Lúc ấy nhìn thấy gia muội của mình hung khí bùng bùng một mực đòi đẩy Tây Vi cô nương yêu dấu của y xuống quảng trường làm mồi cho bọn báo vàng khát máu. Y làm sao đành lòng? Cũng vì Tây Vi mà y suýt chút nữa mất mạng! Làm sao có thể khiến y buông tha nàng chứ.

Còn Trì Khiêm trước mặt thủ hạ và bao người khác bị Ngọc Kỳ thóa mạ thậm tệ, giận và then khiến ả như điên lên, ả càng muốn Ngọc Kỳ chết thảm thương hơn. Vả lại bản tính của ả nhỏ nhen ích kỷ lại thâm độc, phạm việc gì đều tự mình hành sự, không muốn ai nghịch mệnh cãi lại, muốn làm việc mà không đạt được mục đích tức thì không chịu buông tha.

Cả hai vì lẽ đó mà không ngần ngại trở mặt đối địch nhau.

Trì Khiêm thấy gia huynh của mình ôm Tây Vi sắp bỏ đi thì lao tới định chụp vào vai chàng.

Thần Kiềm Thư Sinh ôm Tây Vi lùi ra sau, nạt:

- Người điên rồi sao?
- Đẩy con nha đầu ấy xuống.
- Không được.

Trì Khiêm đã quyết, ả vươn tay trái sử bẫy thành công lực, chiêu trái cực kỳ nhanh nhẹn.

- Thần Kiềm thất kinh không ngờ tay trái của đối phương lại nhanh như vậy. Y vươn tay trái hất mạnh tay trái của đối phương.

Bùng.

Hai chưởng gặp nhau phát ra một tiếng lớn.

- Thần Kiềm Thư Sinh không ngờ gia muội của y lại sử dụng chân lực quá mạnh mà động thủ, y lại càng không ngờ tại sao mình lại lách người tránh qua quá gấp như vậy, chưởng lực phản lại đã khiến trượt chân, cả người y và Tây Vi ôm trên tay đã từ đài cao rơi xuống quảng trường.

Trì Khiêm thất kinh hồn bay phách lạc, biết rằng mình đã trong cơn thịnh nộ gây ra đại họa, đã chính tay đánh té gia huynh của mình rơi xuống quảng trường bên dưới, ả bồng thét lên thống thiết

Miếng gỗ dày hai tấc đã đưa đến chỗ Ngọc Kỳ, hai con báo tranh nhau nhảy lên vỗ Ngọc Kỳ, chúng gầm ghè, tranh giành gào thét ghê người.

Cùng lúc ấy Thần Kiềm Thư Sinh cũng vừa rơi xuống, y cố gắng định trụ thân hình không để thất thế té nhào trên mặt quảng trường, hai con báo lúc này đã quay sang nhảy bổ về hướng Thần Kiềm Thư Sinh.

Y vội vàng vỗ vào người Tây Vi giải các huyết đạo, đoạn thét:

- Mau trốn đi.

Đoạn y cố vận toàn lực chịu đau, hai tay liên tục tung ra ba bốn chưởng phòng mình vọt lên tránh cú vỗ của con báo.

Một con khác trong chớp mắt nhảy vồ về phía Tây Vi.

Các huyết đạo của Tây Vi vừa được giải, nàng còn chưa điều khiển được tứ chi, chỉ biết gào thét lên đoạn liều mạng lăn tới góc tường.

Bất thành linh trời đất như quay cuồng, lòng đất như có những tia âm âm ngấm ngấm, mặt đất rung chuyển.

Trận động đất này bắt nguồn từ Thiểm Cam truyền đến Hà Nam phủ nhưng uy lực vẫn xung mãnh, không hề giảm chút nào.

Khi trận động đất xảy ra cũng chính là lúc hơn trăm thủ hạ thét lớn khi thấy thiếu chủ Thần Kiếm chủ nhân của chúng rơi xuống quảng trường.

Ngọc Kỳ bị treo trên vách tường đá lúc ấy cũng đã đả thông mười hai kinh mạch trên người, đang cố vùng vẫy làm đứt các dây xích gông sắt.

Nhìn xuống thấy rõ Tây Vi và Thần Kiếm bị rớt xuống quảng trường, mấy con báo lớn nhanh như cắt lao đến vồ chụp lên người họ.

Lúc ấy mặt đất rung chuyển, cả toàn Cổ Trạch phù đồ phát ra những tiếng làm hoa tuyết bụi cát bay mịt mù.

Ngọc Kỳ trong lòng vái thầm: “Trời cao! Hãy giúp ta!”

Chàng vận hết sức bình sinh hét lên một tiếng chấn động bốn bề, vung mạnh tứ chi, thần công lại phát huy.

Vì lúc ấy bốn bề địa chấn, phù đồ đã dao động sắp đổ, tường đá lung lay, đá lở gạch bay, các tường đá đã rung chuyển nghiêng ngửa và đột nhiên phù đồ sập đổ.

Ngọc Kỳ vừa hét chàng vung mạnh chân, chiếc gông lớn làm bằng sắt đeo nơi cổ chân quất mạnh vào đầu một con báo khiến chiếc đầu con mãnh thú nát vụn.

Đoạn như một tia điện xẹt chàng lao người đến bên Tây Vi.

Bọn người trên khán đài kêu rú thảm thiết, có kẻ bị rớt xuống quảng trường, có kẻ chạy tháo thân, cục trường tán loạn.

Trì Khiêm, Như Phương, Như Cúc cũng bỏ chạy tháo thân.

Trận động đất đã tạm thời lắng xuống song sự sụp đổ, tai họa do nó gây ra vẫn tiếp tục, đá gạch rơi xuống âm âm, khói cát mù mịt.

Tây Vi trong lúc thất kinh, thần trí tán loạn, tưởng đã bị mãnh thú vồ trúng, nàng hét lớn vung hai cánh tay đánh ra loạn xạ trúng vào vai Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ vừa kêu: “Vi muội, là huynh đây!” vừa ôm lấy Tây Vi vào lòng, nhảy tránh đá bay gạch rơi, tìm một chỗ an toàn tạm ẩn núp.

Cả tòa Phù Đồ Cổ Trạch như bị thần lực xô ngã, tiếng động âm âm, tường thành đổ sập, tiếng mãnh thú pha lẫn tiếng người rú lên thảm thiết vang vọng một vùng.

Hai anh em Thần Kiềm Thư Sinh đã biến mất.

Ngọc Kỳ ôm Tây Vi định quay về quảng trường, thấy mãnh thú đã bỏ chạy, thấy người đầy quảng trường. Chàng may mắn tìm thấy người trên cột gỗ còn sống, tháo dây cỏi trói cho họ, chàng định đi vào tòa nhà đá bên trong cứu người.

Lúc ấy chỉ thấy một lão ở đâu lao tới hét:

- Hiền đệ, lui ram lau Bên trong không có người sống sót đâu.

Ngọc Kỳ vừa thấy dáng điệu của lão cơ hồ đã nhận ra, chàng cúi người thì lễ nói:

- Tiểu đệ Ngọc Kỳ, lão tiên bối chắc là Tống Hạo Nhiên nghĩa tổ thúc.

Lão khinh công đỡ Ngọc Kỳ lên nói:

- Trời cao có mắt, người an toàn thoát hiểm, nhờ có tổ tiên linh thiêng phù hộ, trời cao an bày.

Ngọc Kỳ lúc ấy vội tháo gỡ các gông cùm dây xích bằng sắt trên người ra, lão và Tây Vi cũng giúp chàng một tay.

Từ phía xa xa thoáng bóng của Huyền Linh đạo trưởng đang giao đấu với một đại hán vận áo đen.

Còn người che mặt dẫn lão khinh công lên thành lúc này cũng đang liều mạng giao đấu với ba tên đại hán khác.

- Tổ thúc giết sạch chúng đi, trong ngôi Phù Đồ Cổ Trạch toàn những bọn vô nhân tính, đứng để cho bọn chúng sống.

Bỗng từ phía góc đông nam vang lên một tiếng hét khủng khiếp. Cả trời đất mù mịt nên không thấy động tĩnh gì.

Lão già thất kinh la lên:

- Hiền đệ hãy đi tiếp ứng cho Hoa cô nương đi, ta sẽ tiếp ứng cho mấy vị huynh đệ ở đây.

Ngọc Kỳ nắm lấy tay Tây Vi lao về phía phát ra tiếng hét.

Hai chị em Thanh Hoa lúc ấy ở bên bờ đối diện, trong lúc các quân hung mai phục đang tránh động đất, đã liều mạng như bay đến chỗ Kim Cùng Ngân Đạn đứng bên ngọn núi kế bên.

Kim Cùng Ngân Đạn đang bám chặt một góc vách núi, vừa thấy hai chị em Thanh Hoa không ngừng chao đảo, vội nắm chặt lấy sợi dây thừng thét:

- Hai vị không được dời một li, nguy hiểm lắm.

Hai chị em họ đâu còn sợ nguy hiểm, vội la lớn:

- Đa tạ đã quan tâm nhưng chúng tôi nhất quyết phải mạo hiểm.

Nói xong đã rơi xuống hai trượng.

Hai chị em Thanh Hoa đã liều mạng rơi xuống sườn núi sâu hơn sáu mươi trượng, khi vừa rơi xuống đáy thì đúng vào lúc xảy ra động đất, đất đá từ Cổ Trạch bên bờ đối diện bay tứ phía rơi xuống.

Trong tiếng động âm âm chấn động trời đất, tuyết băng dưới khe sâu bay tứ phía, các khối băng cũng bị nứt ra, nhiều cột băng đá chĩa thẳng lên trời cao hơn năm sáu trượng. Băng nứt tạo ra những tiếng động ghê người. Lúc ấy hai chị em Thanh Hoa đang nằm dán người vào át vách đá. Gạch đá trên cao rơi xuống không ngừng tạo ra các dòng chuyển những khối băng trôi trên mặt đất. Nguyên Chân lúc này tuyệt vọng kêu lên:

- Hết rồi!

Không bao lâu thì động đất tạm ngừng, gạch đá thôi không còn rơi xuống nữa.

Nguyên Chân bỗng kêu lớn:

- Tỷ tỷ, Kỳ ca có lẽ đã...

- Đi thôi. Chúng ta dầu sao cũng phải cố gắng hết sức, cho dù Kỳ đại ca có gặp chuyện chẳng lành, chúng ta cũng phải tìm ra thi thể của người.

Nói đoạn hai người thi triển khinh công tuyệt kỹ nhảy trên các khối băng chao đảo chòng chành, hướng về phía vách núi đối diện phóng tới.

Vách đá đối diện do bị địa chấn, chốc chốc lại rơi từ trên xuống những khối đá lớn, vạn nhất mà nó đụng phải người có lẽ sẽ tan xương, nguy hiểm thập phần. Nhưng hai chị em Thanh Hoa không sợ nguy hiểm dùng hai tay đeo bám trên vách núi cố sức leo lên. Khi còn cách đỉnh hai mươi trượng bỗng thấy một cái miệng hang động cách đỉnh khoảng hơn một trượng, trong động xuất hiện hai bong người, một trong họ có dáng vẻ quen thuộc vô cùng. Hai người thất kinh nghiêng rằng nghĩ:

- Thật rủi, nếu bây giờ mà nhảy xuống lại thì thật phí sức quá, e khó mà thoát thân cho được.

- Bỗng có giọng nói cất lên từ trong động:

Thiếu công tử, chúng ta không thể quay lại tìm thông đạo được đâu, nếu mà hai đầu đều bị bít kín, chắc chắn chúng ta sẽ bị chôn sống bên trong.

- Vậy... vậy... nếu chúng ta đi ra cũng quá ư mạo hiểm rồi. A! Trốn mau.

Sau một tiếng nổ chát chúa, một viên ngân đạn đã bay vào miệng động trùng ngay vào vách đá, tia lửa bắn ra tứ phía.

Thì ra lúc ấy Kim Cùng Ngân Đạn đã nhắm bắn vào hai người trong hang.

Thanh Hoa nói:

- Hiền đệ chúng ta cố gắng bắt sống lột da tên súc sinh ấy. Mau trèo lên.

Nhưng đã muộn một bước, Thần Kiếm Thư Sinh trốn vào né đạn, đợi một lát y định thò đầu ra quan sát động tĩnh thế nào thì bất chợt phát hiện hai người Thanh Hoa đang ép sát người leo lên.

Thanh Hoa kêu lên một tiếng, nhanh như cắt di chuyển sang một bên, Nguyên Chân cũng né sang một bên nhanh không kém. Quả thật suýt chút nữa đã mất mạng.

Chính tiếng kêu thét thất kinh của Thanh Hoa đã dẫn đường cho Ngọc Kỳ tìm đến.

Miệng cửa động đã bị lấp kín, giờ chỉ còn một khe nhỏ.

Sau khi cổ Trạch bị sụp đổ, vô số địa đạo cũng bị khóa lấp, anh em tên Thần Kiếm Thư Sinh cũng biến mất. Lúc ấy Ngọc Kỳ vừa đến đỉnh núi, chàng nhìn xuống dưới thì thấy hai người Thanh Hoa, vội vàng giơ tay ra và hỏi:

- Hoa muội, sao rồi? Cẩn thận nắm chặt tay huynh.

Năm ngón tay của chàng như cái kiềm sắt bám vào đá, một tay nắm lấy chị em Thanh Hoa.

Lúc ấy Thanh Hoa ngược đầu lên thấy Ngọc Kỳ, đôi mắt phượng tròn xoe vì kinh ngạc, kêu lên vui mừng:

- Kỳ ca, có thật là huynh không? Muội... muội không nằm mơ chứ?

Sau khi Ngọc Kỳ kéo hai người Thanh Hoa, Nguyên Chân lên đến bên miệng động, Thanh Hoa liền nói:

- Tên súc sinh Thần Kiếm Thư Sinh chạy thoát ở nơi đây.

Ngọc Kỳ vận nội lực dùng tay tung ra một chưởng vào cửa động, tức thì miệng hang lộ ra.

Đoạn bốn người Ngọc Kỳ, Thanh Hoa, Nguyên Chân và Tây Vi tay nắm tay lao mình vào động.

Một lúc sau Ngọc Kỳ nói:

- Y phục và túi bách bảo của huynh đều ở trong tòa nhà này, nhân đây chúng ta sẽ đi một chuyến, xem coi có đuổi bắt được tên súc sinh Dương Cao và yêu dân phụ.

Ngọc Kỳ dẫn đầu bốn người lao vào động, Thanh Hoa giơ cao ngọc Lục Châu soi đường.

Các đường ăn thông nhau trong động rất nhiều, song một số đã bị đổ lấp, một số vẫn còn. Bốn người họ gan dạ xông vào bên trong trung tâm của tòa Cổ Trạch.

oOo

Trận động đất đã gây tổn hại lớn cho tòa Cổ Trạch, vô số người bị chôn sống thê thảm trong tòa Cổ Trạch ấy. Nếu như một đồng gạch vụn... phần dưới địa đạo cũng hầu như bị lấp bằng.

Cũng vào đêm ấy, quần hùng bạch đạo, cao thủ võ lâm ở Khai Phong phủ cũng từ từ phân tán, họ đang chuẩn bị sẽ tụ hợp nơi rừng Sư Tử lâm ở núi Hoàng Sơn vào ngày mừng năm tháng năm. Trong thời gian này các anh hùng bạch đạo đều tạm thời ẩn tích, để tránh bọn ác đồ ám hại, mục đích là bảo toàn lực lượng chuẩn bị hành sự.

Khi bạch đạo bằng hữu giải tán, Khai Phong phủ lại im lặng như cũ. Song bọn hắc đạo vẫn ngấm ngầm hành động.

Ngày thứ hai tại Cổ gia trang Cửu Chỉ Phật đang lo lắng đi qua lại trong nội sảnh, bốn người ngồi trên hai hàng ghế cũng cùng một tâm trạng.

Bốn người họ chính là trang chủ Cổ Phiêu Bình, Kim Cùng Ngân Đạn Dư Bá Bình, còn lại một người nữa có nhãn quan màu tím hiếm có. Y cũng chính là người che mặt thòng dây leo xuống sườn núi đối diện ở Phù Đồ Cổ Trạch.

Cửu Chỉ Phật đi lại nôn nóng, một lát sau quay lại nói với người có nhãn quan màu tím:

- Sư đệ, người nói thần công của Dương Ngọc Kỳ có thể lật đổ tháp đó à?

Người mắt tím lắc đầu nói:

- Đệ phải bám trên núi, lúc xảy ra động đất không chứng kiến được tình hình nơi hiện trường nhưng Thiên Nhai Phá Ất mấy người nữa đều nói như vậy.

- Đệ đã trò chuyện với Thiên Nhai Phá Ất chưa?

- Chưa, y đang bận tiếp ứng các bằng hữu, đệ cũng phải lo truy đuổi một tên che mặt.

- Còn người nội ứng bên trong Cổ Trạch? Đệ đã dò ra chưa?

- Thật hối hận, người đó không hề nói một lời nào, kỳ thực có lẽ y chỉ là một nhân vật nhỏ trong Cổ Trạch mà thôi.

- Vậy y giờ ở đâu rồi?

- Sau khi y thông dây tức thì giữ chặt cửa Thạch thất, sau đó Thạch thất bị sụp. Có lẽ đã bị chôn sống bên trong, hơn sáu trăm lượng bạc trắng và công sức nửa năm của chúng ta bây giờ đã hoàn không.

Kim Cùng Ngân Đạn tiếp lời:

- Tên này đã thoát vào địa động, còn Dương Ngọc Kỳ đuổi vào địa động.

Cửu Chỉ Phật trầm ngâm giây lát đoạn nói:

- Sau này chúng ta nên lưu ý hành tung của Thần Kiếm Thư Sinh. Khi cần cần lập tức ra tay bắt y ngay. Xem ra y nhất định có liên quan đến Ất Thanh, vì lẽ đó đã không từ một thủ đoạn nào để ám hại Dương Ngọc Kỳ.

Cổ trang chủ nói:

- Điều này không còn nghi ngờ gì cả, bọn chúng nhất định là đồng bọn với nhau. Bách Độc Long, Hồng Y Diêm Bà xuất hiện ở Hồ Trảo Sơn, Lưu Vân Tử cũng che mặt xuất hiện.

Cửu Chỉ Phật cắt lời nói:

- Bách Độc Long nói Vô Vi bang đã từng có oán cứu với ga, Thần Kiếm Thư Sinh đã hạ sát vô số đệ tử của Vô Vi bang. Ất Thanh đạo trưởng là Bang Chủ của Vô Vi bang thì làm sao có thể để yên? Vậy chúng có quan hệ gì?

Cổ trang chủ nói:

- Theo ngụ ý của đệ tử, chắc chắn có một nhân vật cực kỳ âm hiểm nào đó trong bóng tối ám muội chi phối cả Vô Vi bang và bọn người ở Hồ Trảo Sơn. Nếu Ngọc Kỳ chết đi, trong vô lâm ắt có biến cố lớn.

- Có thể lắm chúng ta thử suy nghĩ xem, trong giang hồ ai có thể có quyền lực ghê gớm như vậy, có thể sai khiến được Ất Thanh yêu đạo và Bách Độc Long, cả lão quái Tri Mệnh Tử, thậm chí còn có thể dụng được cả Tam Linh lão quái khét tiếng ra mặt nữa. Người này quả lợi hại vô cùng.

Kim Cùng Ngân Đạn hỏi:

- Có thể là Thần Cùng bảo chủ, người đã ẩn tích giang hồ bốn mươi năm trước không?

Cửu Chỉ Phật phủ nhận ngay:

- Không thể nào, ái nữ của Thần Cùng bảo chủ là Lam Bích Ngọc đã từng một thời có vấn vương ái tình sâu sắc với Vương Sư. Vì vậy Thần Cùng bảo chủ không có lý gì lại lại làm khó cháu của Vương Sư. Tuyệt không phải y đâu.

Cổ Trang chủ nói:

- Sư phụ đêm qua có người nhận ra ba tên xông vào trang viện của chúng ta, có tên Thiên Diện công tử Âu Dương Chí Cao, vậy y có phải là lão ma đầu Hư Vân Bảo ở Hứa Châu...

Kim Cùng Ngân Đạn lắc đầu:

- Hứa Châu là nơi không có người nào của Vô Vi bang được hoạt động, hơn nữa mười năm trước chúng ta đã từng đặt chân dò thám Phù Đồ Cổ Trạch, đã là một việc rõ ràng rồi. Vả lại sau khi Ất Thanh mai danh ẩn tích, lão ma đầu Hư Vân Bảo ấy đã tuyên bố gác kiếm không can dự chuyện giang hồ nữa.

Người mắt tím tiếp lời:

- Ngoài ra trong số các ma đầu khét tiếng trong hắc đạo và vũ nội, chỉ có Khốc lão quái Cam Đường là có đủ công lực và cơ trí xuất chúng mới có thể là nhân vật ghê gớm kia.

Cửu Chỉ Phật nói:

- Khốc lão quái hành sự đơn độc, phiêu bạt sơn thủy, không chánh không tà, tánh kỳ dị, tuyệt nhiên không thể là bọn hèn hạ, ô hợp kia đâu. Hay da! Về sau, chúng ta nên phân tán ra ngoài, bằng không e rằng có thể rơi vào tay bọn chúng. Hành tung của lão khuất cái và Dương Ngọc Kỳ hiện giờ ra sao rồi?

Cổ trang chủ đáp:

- Lão khuất cái đêm qua đã lên đường đi Phó Xuyên, nghe nói là đi gặp Lạc Hồn Kỳ Chiêm Minh. Bốn người Dương Ngọc Kỳ hiện giờ vẫn ở lữ điểm Bảo Chí tại Đại Tướng Quốc Tự, bao giờ rồi đi chưa rõ, đệ tử đã phái người theo sát, có cử động gì thì lập tức truyền tin báo về ngay.

Cửu Chỉ Phật lại hỏi:

- Họ không giấu hành tung à?

Cổ trang chủ lắc đầu nói:

- Gần bên trái Khai Phong phủ, bạch đạo quần hùng hôm qua đều ca ngợi công lao của Dương Ngọc Kỳ đã hủy diệt Phù Đồ Cổ Trạch, y đã trở thành một nhân vật thần lực

siêu phàm, một cao thủ võ công thượng thừa, vì lẽ đó mà không muốn mai danh ẩn tích giấu giếm tên họ nữa.

Người mắt tím nói:

- Dương Ngọc Kỳ không ẩn giấu thân phận, lại ở Khai Phong phủ, chắc chắn là có ý đồ gì đây, có thể y sẽ đến chỗ chúng ta.

Cửu Chỉ Phật cười nhạt nói:

- Việc gì đến rồi sẽ đến, lão nạp sẽ chờ y

oOo

Lại nói về lữ điểm Bảo Chửở phía nam Đại Tướng Quốc Tự.

Các anh hùng bạch đạo sau chiến trận Phù Đồ Cổ Trạch đã phân đi tứ tán, trở về gia môn chuẩn bị mừng năm tháng năm đi đến núi Hoàng Sơn. Lão khuất cái Tống Hạo Nhiên từ Thiểm Tây đến Phó Xuyên gặp gỡ Lạc Hồn Kỳ, bốn người Ngọc Kỳ và Thanh Hoa đi đến Thiên Phủ, dọc theo Hoàng Hà xuống Nam Kinh, tiếng gàn đến nơi núi Hoàng Sơn. Ngọc Kỳ đang muốn dò tìm tung tích Tổ mẫu, từ từ dẫn dụ Ất Thanh ra mặt.

Trước đó lão khuất cái đã kể cho chàng nghe, Kim Cùng Ngân Đạn là người theo Cửu Chỉ Phật trong chiến trận ở Hồi Long cốc hai mươi năm trước. Y là người đã bắn ngân đạn vào người Vương Sư anh hùng. Lão khuất cái còn cho chàng biết một tin Ất Thanh yêu đạo là Bang Chủ Vô Vi bang.

Bốn người Ngọc Kỳ đêm đó trọ lại lữ điểm một đêm, sáng hôm sau Ngọc Kỳ muốn đến Cổ gia trang gặp Cửu Chỉ Phật bày tỏ thái độ.

Kim Cùng Ngân Đạn tại Phù Đồ Cổ Trạch đã ra tay tương trợ cho Ngọc Kỳ, nhưng vẫn chưa thể chuộc lại tội động thủ đầu tiên ở Hồi Long cốc ngày xưa, người trong võ lâm rất coi trọng điểm này. Kim Cùng Ngân Đạn Dư Bá Bình vốn là thành phần trung lập, theo Cửu Chỉ Phật vào Hồi Long cốc hà cớ gì lại thay đổi lập trường trước khi đi, động thủ phát đạn vào Vương Sư anh hùng.

Ngọc Kỳ đối với Kim Cùng Ngân Đạn tuy không hề có ác cảm gì nhưng Tây Vi không đồng ý, nài cho việc làm theo về Ất Thanh yêu đạo ở Hồi Long cốc năm xưa của Dư Bá Bình, đến nỗi bạch đạo quần hùng gần như bị tiêu diệt, là không thể tẩy rửa được. Tuy ở Phù Đồ Cổ Trạch y đã ra tay tương trợ nhưng công ấy vẫn chưa chuộc được tội trên.

Còn đối với người có nhãn quan màu tím, Ngọc Kỳ muốn dò xét lai lịch của y từ miệng của Kim Cùng Ngân Đạn cho nên cũng muốn tìm Kim Cùng Ngân Đạn. Chàng

nghĩ đại trượng phu phải ân oán phân minh, người mất tím đã hai lần ra tay ám trợ giúp chàng trong âm thầm, đáng để chàng báo đáp lại lắm chứ.

Đúng lúc chàng đang định lên đường thì bỗng có người vội vã chạy vào hoa đình. Người này Ngọc Kỳ có biết, chính là Cam Tứ Hải, một trong Thập Đại Âm Xuân, lo việc truyền tin cho lão khuất cái ở Khai Phong phủ. Người này võ công cơ trí vào bậc thượng thừa.

Y hành lễ cười khê chào Ngọc Kỳ, Ngọc Kỳ hỏi:

- Cam huynh có tin tức của Ất Thanh không?

Trong một ngôi nhà ở phía nam Võ Vương đài, đã xuất hiện một nhóm người không rõ lai lịch, ngày án binh đêm xuống mới hành động, hành động lại rất quỷ quyệt bí ẩn. Sáng nay đã phát hiện cả bọn tám người, chúng đều khoác áo ngoài đội mũ, đeo binh khí, tại hạ có phái người theo dõi, phát hiện thêm hai tên trong số đó thân hình cao lớn, khi gió thổi bay nếp áo ngoài thấy lộ ra bên trong tay áo đạo bào của đạo sĩ. Còn có chắc y là Ất Thanh hay không thì chưa rõ.

- Tướng mạo của y ra sao, Cam huynh thấy rõ chứ?

- Cổ áo của chúng kéo rất cao che gần kín khuôn mặt, lại đội nón sụp sâu xuống chỉ lộ ra đôi mắt điều hâu, nhưng nếu căn cứ vào những nếp nhăn trên trán thì có thể đoán trong đó phải có hai tên niên kỷ phải ngoài thất thập.

- Họ đang bàn chuyện bỗng một tên tiểu bảo của lữ điểm bên ngoài dẫn theo một đại hán vận áo da dê từ từ bước đến phòng nơi hai người trò chuyện.

Cam Tứ Hải thấp giọng nói:

- Công tử xin báo giùm mọi người tại hạ xin kiếu.

Đoạn y vòng tay thi lễ, quay người theo cửa bên đi mất. Bên ngoài tên tiểu bảo đã hô lớn:

- Có vị khách muốn gặp Dương công tử.

Lúc ấy tên đại hán bước vào.

Đại hán thân người vạm vỡ mình cao tám thước, ngoài khoác áo da dê, thắt lưng buộc một sợi đai kỳ dị, dắt sáu cái thoi vàng hai đầu nhọn hoắt, sáng giới. Vai lại mang trường kiếm, mày rậm mắt to, bộ râu quai nón vàng hoe, xoắn lại, nhìn dạng người có thể biết đây là một người nội công siêu quần ra sao. Y đang nở một nụ cười nhưng gương mặt vẫn lộ vẻ hung dữ như con hổ vờn mồi, trông rất kinh khiếp.

Ngọc Kỳ vừa nhìn thấy mấy cái thoi vàng dắt nơi thắt lưng của y đã hiểu rõ phần nào lai lịch của y. Người này chắc chắn là Kê Tâm Lĩnh Đoạt Hồn Kim Thoa Ba Thiên Long, một tên sát thủ khét tiếng trong hắc đạo, chính là bằng hữu thân cận của Ất Thanh, từng có mặt ở Hồi Long cốc năm xưa. Y ngoài Ất Thanh ra, trong võ lâm không coi ai ra gì cả, ngạo mạn vô cùng.

Ngọc Kỳ lúc này vòng tay thi lễ nói:

- Giang hồ hậu sinh Dương Ngọc Kỳ ra mắt lão tiền bối, xin hỏi tiền bối có phải là Kê Tâm Lĩnh Ba đại trại chủ hay không?

Ba Thiên Long đáp lễ, cũng nói:

- Nói quá, nói quá. Ba mỗ đã rửa tay gác chuyện giang hồ, trước mắt không còn là trại chủ nữa.

Lúc này Ba Thiên Long đã bước vào nội phòng, ba người Thanh Hoa, Tây Vi và Nguyên Chân đều đứng dậy thi lễ nhường chỗ để giữ lễ trên giang hồ.

Ba Thiên Long thi lễ đáp lại đồng thời đảo mắt quét nhìn ba người.

Ngọc Kỳ lúc ấy cười nói:

- Danh hiệu của tiền bối, văn bối chắc không cần giới thiệu nữa, có thể để văn bối giới thiệu tên họ của ba vị bằng hữu của văn bối? Xin đừng cười, đây là những vị bằng hữu trong Phong Vân Ngũ Kiếm vừa mới xuất đạo...

- Phong Vân Ngũ Kiếm? Dương công tử biệt hiệu này nghe lạ lắm.

- Không sai, Ba tiền bối đương nhiên cảm thấy lạ bởi phàm muốn danh chấn võ lâm, ắt phải nếm trải qua nhiều thử thách không phải là chuyện dễ dàng, Dương mỗ là hậu sinh mới xuất đạo xin trại chủ chỉ giáo thêm.

Ba Thiên Long đảo mắt, lại nói:

- Phong Vân hai chữ này nghe ngạo mạn quá, chư vị lấy Phong Vân Ngũ Kiếm làm tên e không được khiêm tốn cho lắm?

- Tại hạ có cách giải thích khác cho hai chữ 'Phong Vân' kia.

- Giải thích ra sao? Xin chỉ giáo cho lão phu nghe.

- Tiền bối đã từng nghe qua Bát trận chưa?

- Bát trận... về hành binh bố trận Ba mỗ có biết sơ qua, nhưng chỉ là một chữ trường xà, long hí châu...

Thanh Hoa lúc này cười nhạt, chen vào:

- Ba tiền bối, Bát trận pháp không có ý nói chơi đâu.

Ngọc Kỳ nói tiếp:

- Ý tại hạ là chỉ bát trận Phong Vân Long Hổ Điều Xà, phong đi bất cứ nơi đâu, có thể bất kỳ khe ngách nào, vân biến đổi khó lường, hợp hai trận Phong Vân lại, có thể gây ngã nghiêng trời đất.

Đúng vậy Ngọc Kỳ không phải nói khoác. Lúc trước trong mấy ngày ở lữ điểm chàng đã truyền dạy Hoán Ảo Hình Bộ và những chiêu kiếm thức quái dị của hòa thượng Lạc Thiên cho nhóm bốn người, chàng cũng đã tập cho họ liên thủ để hình thành một kiếm trận, kiếm trận này uy dũng tuyệt luân, khó người đối địch.

Ba Thiên Long nghe Ngọc Kỳ nói, lão cất giọng cười rất khó nghe.

- Ha ha... các người quá cuồng vọng, quá ngạo mạn đó.

- Có thật là cuồng vọng không thì sau này ắt rõ, như tại hạ đây là đệ nhất kiếm trong Phong Vân Ngũ Kiếm. Vị cô nương này là đệ tam kiếm...

Đoạn chàng lần lượt giới thiệu từng người, Ba Thiên Long nghe xong lại hỏi:

- Vậy đệ nhị kiếm là ai?

- Người ấy họ Đàm, tên Triệu Tường, hiện không ở Khai Phong phủ cũng là bào huynh của Đàm cô nương. Ngày sau thế nào cũng có cơ hội gặp được quý bang mà.

- Ủa! Người nói Ba mỗ là người của bang hội à? Xin hỏi có căn cứ gì?

- Ất Thanh yêu đạo là Bang Chủ Vô Vi bang, các hạ há không phải là người của Vô Vi bang sao?

- Người đoán đúng lắm.

- Dương mỗ với Ất Thanh yêu đạo không đội trời chung, các hạ nên biết điều đó. Nay xin hỏi Ất Thanh hiện ở đâu?

- Người thật muốn gặp Ất Thanh? Người không phải là đối thủ của y đâu, muốn báo thù cho lệnh tổ của người à, e kiếp này người khó lòng thực hiện được.

- Mừng năm tháng năm tại Thương Sơn Thiên Tự ở núi Hoàng Sơn chờ y, phiền các hạ báo lại với y, báo được thù hay không sau mừng năm tháng năm ắt sẽ rõ.

- Nhưng tổng Bang Chủ ta không muốn đợi lâu như vậy.

- Bất cứ lúc nào cũng được, Dương mỗ sẵn sàng cùng nghinh y.

Ba Thiên Long cười khổ ngồi xuống nói:

- Ba mỗi lần này đến là có ý tốt muốn báo lại cho các hạ, không biết Dương công tử có muốn nghe hay không?

Ngọc Kỳ trầm giọng:

- Nếu là lời của Bang Chủ quý bang thì không cần nói đâu, tâm nguyện duy nhất của tại hạ là muốn gặp mặt y.

- Các hạ muốn diện kiến Bang Chủ không khó nhưng với võ công của các hạ mà muốn đòi gặp y e là chỉ chuốc họa vào thân mà thôi, nay Bang Chủ ta có điều muốn thương lượng với các hạ.

Ngọc Kỳ nhìn đăm đăm Ba Thiên Long, lạnh lùng nói:

- Nếu trại chủ vì Bang Chủ quý bang khuất mạng thì đừng nói nữa.

- Ngược lại Bang Chủ ta vì người mà nghĩ thôi, hiện giờ các quần hùng võ lâm trong thiên hạ muốn đặt người vào tử địa, họ đều muốn người phải chết, Bang Chủ của ta mong người mai danh ẩn tích trốn đi mới mong bảo toàn được tính mạng.

- Như vậy hợp ý của quý Bang Chủ của các hạ rồi.

- Hoàn toàn là vì muốn tốt cho người.

- Đáng tiếc hành vi hèn nhát của y không cao minh chút nào cả.

- Lão phu chỉ là bằng hữu của Ất Thanh, phụng lệnh lại trợ giúp người, lẽ ra người phải cảm ơn mới phải.

- Muộn rồi, trại chủ. Xin phiền báo lại với Ất Thanh rằng: Dương mỗ muốn đấu một trận công bằng tay đôi với y, còn những việc khác miễn bàn.

- Công lực của người chưa được bao nhiêu, sao lại tự làm khổ mình đi vào tử lộ...

Ngọc Kỳ lúc này đứng dậy cười nhạt nói:

- Xin hỏi công lực của các hạ với Ất Thanh, ai cao ai thấp?

- Ba mỗ kém một chút.

- Có nghĩa trại chủ là đệ nhị cao thủ trong thiên hạ chứ gì?

Ba Thiên Long vẻ ngạo mạn đáp:

- Cũng có thể nói là như vậy.

- Trại chủ so với Tam Linh lão quái thì sao?

- Tam Linh? Hừ! Tiếp không nổi một chiêu kim Thanh Hoa của lão phu.

- Có nghĩa là trại chủ tuy thắng nhưng không dễ dàng.

Ngọc Kỳ cởi áo khoác ngoài ra đoạn nói:

- Tại hạ tuy bất tài nhưng cũng xin thử đấu nội lực với trại chủ một chút.

Ba Thiên Long giơ tay ra cười ha hả nói:

- Lão phu sẽ không làm người thất vọng đâu.

Ngọc Kỳ cũng giơ tay ra, hai cánh tay xoắn lại với nhau như hai gọng kìm bằng thép, cả hai đều xuống tấn giữ thế.

Sau hơn một tuần trà, toàn thân Ba Thiên Long đầm đìa mồ hôi, mặt mày đỏ bừng khí hỏa, vai trái của y khẽ run run, cũng viên gạch lát nền dưới chân y cũng bị kinh lực làm nát vụn, lún sâu xuống gần ba tấc.

Ba Thiên Long bỗng bậm môi đoạn thối hu một tiếng, khí công thần kỳ Hỗn Nguyên chân khí phun ra nhắm tới mặt Ngọc Kỳ. Hỗn Nguyên chân khí này là tuyệt học của môn Khí Công lực phong, xung mãnh vô cùng có thể xuyên thủng cả đá hay kim loại, lợi hại vô cùng, nếu như bị phun trúng thì đến sắt thép cũng nứt vụn.

Ngọc Kỳ biết nội lực của đối phương lợi hại vô cùng, hỗn nguyên chân khí cuộn như vũ bão. Nếu như chàng không phải đã tham ngộ được kỳ dị khí công Nhị Cực đồng tham ở Hồ Trảo Sơn có lẽ đã khốn dưới tay y. Một luồng kinh khí vô hình bao phủ lấy châu thân Ngọc Kỳ ngăn cản hỗn nguyên chân khí của đối phương. Sau một lúc chàng không những đã chiếm được thượng phong mà còn ép hỗn nguyên chân khí của đối phương tán mạn.

Ba Thiên Long thấy tình hình có vẻ bất lợi, vừa giận vừa hổ thẹn, toàn lực mở miệng phóng ra chiêu Hô Khí Thành Lôi định giết Ngọc Kỳ lấy lại uy danh. Hô khí thành lôi cũng tương tự như hỗn nguyên chân khí được dồn ra, song nó xung mãnh hơn nhiều, khí thế như sấm sét.

Ngọc Kỳ biết đối phương công lực đã đạt đến cảnh giới siêu phàm, nếu chàng có thắng được thì bản thân cũng khó tránh phần nguy hiểm, chàng bèn vận công cánh tay khẽ run một cái, tức thì nội lực phát ra như núi lở, thân người khẽ lắc qua trái.

‘Bùng’ một tiếng, tay của hai người buông ra nhanh như chớp, thân thối lui ra sau.

Ba Thiên Long lùi ra sau ba bước, gạch dưới chân nát như bụi, tay trái thông xuống khẽ run run, mồ hôi chảy đầm đìa, cơ thịt trên má giật giật.

Còn Ngọc Kỳ vẫn trụ vững một bên, tư thái vẫn ung dung.

Đúng lúc ấy Thanh Hoa vốn có chuẩn bị trước, thấy vậy nàng xông tới vùng kiếm điểm ngay huyết Linh Đài sau lưng Ba Thiên Long nạt lớn:

- Lão quỷ ti tiện, người mà xứng đáng là võ lâm tiền bối đệ nhị cao thủ trên võ lâm ư?

Bảo kiếm của Thanh Hoa là bảo vật thần kỳ trấn môn, một khi kiếm ra chiêu ngoài cương khí của Phật môn bồ đề thần công và đạo gia ra không có gì có thể cự lại được, mà hai loại thần công Phật Đạo trên phải sử dụng đủ thành hỏa hầu mới có thể hộ thân được.

Đoạt Hồn Kim Thoa Ba Thiên Long luyện được hồn nguyên chân khí là loại khí công thượng thừa không sợ đao kiếm thậm chí có thể trấn áp được các ngoại lực khác nhưng đối với thanh bảo kiếm cổ vật thần kỳ kia cũng phần nào e dè, hơn nữa y vừa bị Ngọc Kỳ ép cho chân khí tứ tán, cơ hồ nội tạng có thể đã bị thương nên y không dám khinh thường đối phương.

Y một mặt vận công điều khí một mặt quát lớn:

- Nha đầu rút kiếm lại, người dám vô lễ với lão phu à?

Thanh Hoa giọng nói lạnh lùng như băng:

- Hừ, đối với loại người ti tiện bỉ ổi như ngươi, đâm một nhát còn hơn mắng ngươi ngàn câu, bản cô nương xử sự như vậy là khách sáo với ngươi lắm rồi đó.

- Ba Thiên Long lúc này không hề dám cử động vì mũi kiếm đã xuyên áo trên người y, cơ hồ sắp đâm vào da thịt ngay trên huyết Linh Đài, y gần giọng quát:

- Người lợi dụng lão phu thất thế ra tay, nếu không làm sao dám vô lễ như thế được.

- Người chẳng phải đang đấu nội lực lại ti tiện sử dụng hô khí thành lôi, ám muội hạ thủ, không kể gì đến danh dự thân phận của mình.

- Lão phu chỉ muốn thử phản ứng công lực của Dương công tử mà thôi, có gì đâu...

- Bản cô nương cũng muốn thử ngươi mà thôi, có gì đâu.

- Nha đầu, câm miệng. Ngươi là phận nữ nhi, lão phu không thử với ngươi, ngươi còn không mau rút kiếm lại.

- Người mắng thử xem, ta không đâm ngươi cò lẽ e không xứng là Phong Vân Ngũ Kiếm đệ tam nhân.

- Người đối đãi với khách như vậy sao?

- Người mà xứng là khách à? Đây gọi là dĩ độc trị độc mà thôi.

- Nha đầu ngươi dám đấu nội lực với ta không?

- Sau này ắt có cơ hội, còn hôm nay ngươi phải nhận là ti tiện đã.

- Lộng ngôn, người uy hiếp lão phu ư?

Thanh Hoa vận Vô Cực Thái Hư thần công vào kiếm khế ẩn tới.

Ba Thiên Long thất kinh, hơi khom người nói với Ngọc Kỳ:

- Dương công tử, lão phu đến đây truyền đạt kỳ ngôn, quý bằng hữu của người sao lại vô lễ như thế này?

Ngọc Kỳ quay sang nói với Thanh Hoa:

- Hoa muội, tha cho y được không?

Thanh Hoa thu kiếm lại nói:

- Loại người bỉ ổi chỉ có hư danh này, nếu tha mạng cho y thì quá dễ dãi với y rồi.

Ba Thiên Long quắc mắt nhìn nàng:

- Nha đầu về sau người phải hối hận về việc này.

Đoạn y rút trong người ra một phong thư màu đỏ, ném mạnh một cái 'phập' một tiếng, phong thư đã cắm ngập vào chiếc bàn gỗ hai tấc, nói:

- Dương công tử, lão phu lần này đến vô ích quá, cuộc thương lượng coi như thất bại. Đây là thiệp mời của Ất Thanh Bang Chủ, xin ghé mắt qua, ất sau này còn gặp lại. Xin kiếu.

Nói xong y vòng tay chào, đoạn quay người bước ra cửa.

Cái ném của y khiến người ta kinh hãi, thiệp mời vốn làm bằng giấy vậy mà ném mộ cái đã cắm phập vào mặt bàn, đủ thấy công lực thâm hậu thế nào.

Dương Ngọc Kỳ mở thiệp mời ra đọc:

"Khải khởi Dương công tử, giữa ta và người oán cừu sâu nặng kéo dài hai mươi năm đến tận hôm nay, thật sự đã quá lâu rồi. Lệnh tổ của người ở cửu truyền chắc cũng muốn giải quyết cho xong, nay ta nhờ tề hữu Ba Thiên Long đến trao thư, mời các hạ đến mảnh đất hoang bên bờ sông Tệ Huế cách Ngọc Nam môn mười dặm về hướng đông nam, hai ta giải quyết món nợ oán cừu bằng máu mủ mười năm trước. Ta sẽ đứng vào Tiết Ngộ bài cùng nghênh các hạ. Hơn nữa hoan nghênh các quý hữu giá lâm.

Vô Vi bang Bang Chủ Ất Thanh đề".

Ngọc Kỳ đọc xong nói:

- Tên yêu đạo này tính toàn cục kỳ tinh vi, không để cho chúng ta có thời gian chuẩn bị, tiết ngộ bài chỉ còn nửa khắc giờ nữa thôi, chắc hẳn đã chuẩn bị cho thủ hạ mai phục chờ chúng ta.

Thanh Hoa nói:

- Theo luật lệ giang hồ trừ phi đấu tay đôi, hai bên gặp mặt hẹn thời gian ra, còn thì phải trước ba ngày. Ất Thanh lại bất kể, chúng ta chấp nhận thiệt thòi là chắc.

Ngọc Kỳ trầm nét mặt nói liền:

- Không, dù đao kiếm trùng trùng lớp lớp ta cũng sẽ đến y hẹn.

- Kỳ ca muội biết nào nào huynh cũng đi, Phong Vân Ngũ Kiếm chúng ta tuy thiếu đệ nhị kiếm song uy lực không hề giảm sút. Chúng ta cùng đi.

Tây Vi nói xen vào:

- Kỳ ca, chúng ta có cần báo cho Cam Tứ Hải biết không? Nếu có thể tập hợp thêm mười cao thủ nữa, có thể tăng thêm thanh thế.

Ngọc Kỳ lắc đầu:

- Không, đừng làm kinh động họ. Ở Khai Phong phủ mà tập hợp mười cao thủ không phải dễ đâu, hơn nữa thời gian gấp lắm rồi.

Nguyên Chân cũng lên tiếng:

- Cao thủ khó tìm công lực không đủ lại hóa ra hay. Lần này Ất Thanh nhất định có chuẩn bị, nếu chúng ta đi quá nhiều e lại làm trò hề cho chúng. Phong Vân Ngũ Kiếm chúng ta chỉ cần bốn tay kiếm liễu chết xông pha, cho chúng một phen khiếp đảm.

Ngọc Kỳ nói:

- Thôi đến lúc đi rồi, chúng ta đến Huệ Tế Hà dò xem tình hình trước.

Đoạn bốn người chuẩn bị khí giới phi thân xông lướt gió lạnh, nhắm bờ trái Huệ Tế Hà lướt đi như sao xẹt.

Vào lúc họ đi được năm dặm đường thì trong một khu rừng rậm một bọn tám người đang chăm chú theo dõi bóng dáng họ, không ngừng cười lạnh gật đầu nham hiểm, bàn luận điều gì đó.

Trong tám người đó ngoài Đoạt Hồn Kim Thoa Ba Thiên Long, còn bảy người kia có hai che mặt chỉ lộ đôi mắt như điều hâu, một cao một thấp, còn năm người kia lộ mặt, thần sắc âm trầm, người bên trái ở giữa chính là Vô Tình Kiếm Ất Thanh yêu đạo, mai

danh ẩn tích đã hai mươi năm, thần sắc của y có vẻ đã già cỗi, song đôi mắt y so với hai mươi năm trước còn thâm trầm bí hiểm hơn.

Gió thổi chốc chốc lại lộ ra chiếc áo đạo sĩ bên trong của y và người đi phía sau, chứng tỏ y không có cố ý che giấu thân phận mình.

Ba Thiên Long mắt dõi theo bốn người Ngọc Kỳ khuất xa xa, cảm hận nói:

- Bọn súc sinh đó lớn gan, cuồng vọng ngạo mạn vô cùng. Hừ, con nha đầu đó mà rơi vào tay ta, ta sẽ cho nó biết lợi hại ra sao.

Ất Thanh quay sang y, đoạn nói:

- Thiên Long lão đệ, bốn Bang Chủ muốn đích thân đấu với Dương Ngọc Kỳ để giải trừ ân oán, người khác không được dự vào.

- Nhưng... sau này thế nào cũng tìm được con nha đầu...

- Việc ngày sau khó đoán được, không chừng Dương Ngọc Kỳ có thể thắng ta...

Bỗng một tên thân hình cao lớn nhất chỉ lộ đôi mắt điều hâu đứng ở phía sau lên tiếng:

- Đạo trưởng, tên tiểu tử đó tuyệt nhiên không phải là đối thủ của đạo trưởng đâu, đạo trưởng ra tay đừng nể tình. Gia phụ tại hạ đã đi vào Vũ Châu lo việc nhưng cuộc trao đổi trước khi đi đạo trưởng không quên chứ?

Ất Thanh đáp một cách lạnh lùng:

- Bần đạo nhớ rất rõ không cần tiểu huynh đệ nhắc nhở.

- Tên súc sinh Dương Ngọc Kỳ tuyệt không thể tiếp nổi một chuồng cương khí tuyệt học của đạo trưởng đâu. Tại hạ phải nhắc cho đạo trưởng nhớ. Nếu Dương Ngọc Kỳ chết vô lâm sẽ như rấn mất đầu, giang hồ lại về tay chúng ta, lúc đó đạo trưởng không những có thể khôi phục lại uy danh mà gia phụ của tại hạ cũng sẽ đúng như giao hẹn, giao cho đạo trưởng địa vị vô lâm nhị đầu lãnh.

- Bần đạo đã biết rồi, tiểu huynh đệ tốt hơn đừng nói nữa.

- Tại hạ chỉ nhắc nhở đạo trưởng thôi.

- Còn căn dặn điều gì nữa không?

- Nếu Cam lão tiên bối ra tay thành công tự nhiên không nhọc công đạo trưởng phải giá lâm nhưng nếu việc ấy không thành, ắt sẽ phải nhờ vào thần uy của đạo trưởng thôi. Còn về hai con nha đầu đi với tên Ngọc Kỳ phải bắt sống không được phép hạ sát. Bằng không, hừ! Tại hạ hỏi chuyện đạo trưởng đó.

Ất Thanh biến sắc lạnh lùng nói:

- Thiếu công tử, các hạ nên biết tự nhẫn nại, tu dưỡng của bản đạo có hạn.

Tên cao lớn mắt điều hâu ấy bỗng lùi ra sau một bước, nói:

- Đạo trưởng tại hạ nói sai sao?

- Bản đạo chỉ đồng ý chế phục khổng chế Dương Ngọc Kỳ, còn những việc khác không màng. Túc hạ muốn bản đạo bắt sống hai con nha đầu kia là có ý gì?

Ất Thanh càng nói lửa giận càng nổi lên, y tiến tới một bước.

Tên đại hán cao lớn lại lùi lại một bước:

- Đạo trưởng chớ vọng động, lời của tại hạ nếu đạo trưởng không nghe thì tại hạ xin kiếu.

Nói đoạn y định bỏ đi.

Lúc ấy Ba Thiên Long giơ tay cản lại, cười xề xòa nói:

- Thiếu công tử xin đừng trách, có gì từ từ thương lượng.

Thiếu công tử vẫn chưa ngồi giận nói:

- Tại hạ cũng vì hảo ý mà thôi cũng vì quý Bang Chủ mà nghĩ thôi. Hai con nha đầu đó ra tay tàn độc, nếu mà để chúng thoát thân ắt sẽ gây bất lợi cho quý Bang Chủ, tại hạ nghĩ rằng Ba trại chủ cũng nghĩ như vậy.

Ất Thanh cười nhạt, nói một cách âm trầm:

- Vô Vi bang thực sự chỉ là móng vuốt của lệnh tôn các hạ, nói đúng hơn là công cụ đoạt lấy ngôi vị bá chủ võ lâm của lệnh tôn mà thôi, hơn nữa dùng nó lại có thể nhổ được cây đinh Dương Ngọc Kỳ trong mắt, tiêu hao thực lực của võ lâm, bản đạo chỉ là một Bang Chủ nhỏ bé, không có gì phải lo sợ. Hừ! Tâm địa thâm độc của hai phụ tử các hạ, một viên đá trúng hai chim, độc kế mượn dao giết người sao qua mắt của bản đạo. Báo cho các hạ rõ bản đạo chỉ quan tâm đến việc của Dương Ngọc Kỳ, còn chuyện khác miễn bàn.

Thiếu công tử cười lạnh nói:

- Các hạ phải quan tâm vì bản thân các hạ vì hơn ba ngàn đệ tử của Thanh Hư cùng, các hạ phải quan tâm mọi chuyện.

Đột nhiên Ất Thanh với thân pháp tuyệt luân nhanh như điện vươn tay áo vào ngực của tên thiếu công tử nói:

- Các hạ hiệp người thái quá, người tưởng bần đạo lấy không nổi mạng của người sao?

Thiếu công tử tuy trong lòng kinh hãi song y vẫn tỏ vẻ bình thản, cười ha hả nói:

- Ha ha! Đạo trưởng mời ra tay đi, chúng ta cùng nhau đi đến âm tào địa phủ cho có bạn. Hừ, nếu mà người ra tay, người sẽ không yên đâu bởi vì gia phụ ta trước khi đi đã cho ta Ngọc Lân giáp để hộ thân rồi, không tin cứ thử xem?

- Ngọc Lân giáp có thể bảo toàn ngực của người chứ không bảo toàn nổi tứ chi ngũ quan của người đâu, ta nói có sai không?

Thiếu công tử thất kinh song vẫn trấn tĩnh nói:

- Người cũng sống không nổi lâu đâu, ta cũng nói không sai chứ?

- Chỉ trách người quá hiệp người, bần đạo còn có cơ hội thâm nhập thành lũy của người lấy thêm vài mạng người nữa, người có nghĩ đến không?

- Không ai có thể xâm nhập thành lũy của ta nửa bước.

Ba Thiên Long thấy hai người có vẻ căng thẳng quá, vội nói:

- Với thân phận của Bang Chủ, không thể lo quá nhiều việc được, đối với hai con nha đầu đó để lão phu lo liệu, công tử thấy sao?

- Tại hạ không cần biết ai ra tay chỉ cần bắt sống hai con nha đầu đó thôi.

Ất Thanh lúc này đã rút tay lại, nói:

- Cảnh cáo người chớ đại đột khiến bần đạo nổi giận bằng không hai cha con người sẽ hối hận, cứ lấy Hồi Long cốc mà làm ví dụ. Nếu không vì bần đạo đang mang thương thế thì hai cha con người sẽ ăn không yên ngủ không ngon đâu.

- Thôi chuyện ấy sau này hãy bàn lại, bây giờ chúng ta đi thôi, xem Cam tiên bối đã động thủ kết quả ra sao.

Ất Thanh lui lại ngồi xuống một gốc cây, nói:

- Đúng ngộ bần đạo sẽ đi.

- Bây giờ đạo trưởng đi không phải là tiện hơn sao?

Ất Thanh đưa tay điều khí xuống đan điền, miệng nói:

- Đúng ngộ.

- E rằng Cam lão tiên bối không địch lại tên súc sinh kia, cho nên...

- Đúng ngộ.

Thiếu công tử thấy vậy đành cùng tên đại hán cũng có đôi mắt điều hâu phi thân đi.

Ất Thanh chờ hai người kia đi, liền quay sang nói với Ba Thiên Long:

- Thiên Long chúng ta đi đi, đến góc biển chân trời cũng được, tìm một nơi dung thân, mai danh ẩn tích còn hơn phải liều mạng trên giang hồ.

Ba Thiên Long đau khổ kêu lên:

- Bang Chủ người...
- Đừng kêu ta là Bang Chủ.
- Đại ca đại sự vẫn tiến triển, bất tất phải chùn chí.

Ất Thanh từ từ nhìn xuống nói:

- Ta cảm thấy không ổn rồi, thần y Lỗ Nguyên có thể đã chết hoặc đã bị hạ độc thủ, nếu vậy ta cũng không còn hy vọng. Ta không còn chịu đựng được nữa, nay nhân lúc ta chưa chết, các người mau lánh đi, nếu không sẽ muộn đó, bọn súc sinh sẽ ra tay diệt cao thủ trong thiên hạ để giữ vững ngôi vị bá chủ võ lâm của chúng.

Một tên đại hán khác có tên Khổng Thiên Lý cũng lên tiếng:

- Chúng ta không thể để cho chúng ức hiếp quá, đêm qua tại hạ và Ba huynh cùng lão quỷ đến Cổ gia trang, công lực của lão quỷ chẳng có gì lợi hại cả. Chúng ta đi đi thôi.

Ất Thanh nói:

- Khổng Thiên Lý lão đệ không cần mạo hiểm, hai mươi năm trước, lão quỷ không tiếp nổi một chiêu của ta, nhưng hiện giờ đã khác rồi, theo như ta biết, lão quỷ đó đã luyện thành tuyệt học. Cường khí của ta dù tuyệt đỉnh cũng chỉ đấu bằng với lão ấy thôi. Còn luận về cơ mưu thâm độc lão quỷ hơn ta nhiều. Hôm nay y để huynh đệ tri giao chúng ta tập hợp một chỗ có thể có độc mưu gì đấy.

- Đại ca liệu đoán ra sao?

- Dương Ngọc Kỳ với võ công tuyệt luân phá hủy Phù Đồ Cổ Trạch, có thể nói nội công thượng thừa, Thiên Long đã thử qua nội công với y, nhìn nhận y có thể xưng bá võ lâm, lão quỷ biết rằng ta không thiết tha với chuyện này. Vì vậy lão quỷ tính toán là sẽ để Dương Ngọc Kỳ hạ sát hết các đệ tử, và ta không thể không dốc toàn lực ra đối phó Dương Ngọc Kỳ để bảo vệ các đệ. Nếu Ngọc Kỳ bị hạ sát thì lúc đó chúng ta sẽ bị khốn dưới tay lão quỷ. Ta không ngu dại gì mà không biết được kế sách của lão. Nếu không ta đã không nhẫn nại hai mươi năm nay.

Ba Thiên Long nói một cách tự tin:

- Nhưng Ngọc Kỳ chưa hẳn có thể tiêu diệt chúng ta.

- Không hẳn đâu, lão quỷ không đích thân ra tay ắt có lý do, chỉ là không muốn các đệ vương vào vòng tai họa, hy vọng các người hiểu được thâm ý của ta, tốt hết nên kịp thời tìm nơi ẩn tích đi.

- Đại ca cũng chưa thực sự hết hy vọng đâu, chỉ cần chúng ta dốc hết sức có thể sẽ đạt thành đại sự.

- Cũng mong như vậy, chúng ta không phải là những kẻ yếu hèn, mau đi xem thử.

Bỗng ngay lúc ấy từ xa vang lại một tiếng khóc xé thình không, cách xa hơn năm dặm mà vẫn khiến người nghe đình tai nhức óc.

Kổng Thiên Lý nói:

- Bọn chúng đã động thủ, Cam lão quái quả thật lợi hại.

Ất Thanh nhắm mắt định thần nói:

- Chỉ mong lão quái bị thiệt thòi, hy vọng của chúng ta mới không bị tiêu diệt.

Nói về bốn người Ngọc Kỳ nhắm hướng đông nam đi hơn mười dặm, thì thấy bên bờ trái của con sông Huệ Từ hiện ra một khoảng đất bằng phủ tuyết trắng, không hề có bóng dáng sinh vật nào ở đấy cả. Thanh Hoa lúc ấy nhìn quanh hỏi:

- Trong thiệp nói mười dặm cách nam môn, không biết có phải nơi này không?

Ngọc Kỳ dò xét xung quanh cũng nói:

- Chúng ta ở đây chờ vậy, nơi đây vắng vẻ địa thế rộng rãi không sợ bị mai phục lại dễ dàng thi triển võ công.

Bỗng phía đông nơi xa xa mắng đất xuất hiện một bóng đen mờ ám.

Mênh mông là tuyết trắng tất nhiên bóng đen nổi rõ.

Thanh Hoa chỉ tay về phía đó la lên:

- Xem ai đến kìa.

Ngọc Kỳ nhìn đoán một lát rồi nói:

- Không phải là yêu đạo, chỉ là một người tay cầm quái trượng.

- Tên này khinh công siêu tuyệt, chúng ta lên xem y là địch hay bạn?

Bóng đen phóng như lướt, chân điểm nhẹ trên mặt đất thân pháp nhẹ nhàng nhanh nhẹn vô cùng, chỉ trong nháy mắt đã lướt tới gần bốn người Ngọc Kỳ.

Càng đến gần thì càng thấy rõ hình dung của y, đó là một lão già hói chỉ còn ba đốm tóc bạc trắng bay phất phơ trước gió, vận một cái áo đen, thắt lưng giắt một đoạn dây, tay cầm một cây gậy nhọn đầu, bay đến.

Lúc bấy giờ lão quỷ đã đến rất gần tướng mạo càng nổi rõ dưới ánh sáng, gương mặt xám xịt đầy nếp nhăn, đôi mày hình chữ bát rũ xuống đôi mắt hình tam giác, cái miệng xệch xuống. Xem gương mặt lão quỷ này dường như cả đời đều gặp vận rủi, sống trong khổ cực, đáng vẻ quái dị lắm.

Lão quỷ vừa phóng tới vừa vận công thở hắt một cái mạnh tức thì lực phong cuộn như vũ bão lướt tới, tiếng rít gió nghe nhức màng tang chứng tỏ nội lực y thâm hậu đến bậc nào.

Năm người đứng lặng như pho tượng quan sát lẫn nhau. Cuối cùng lão quỷ không nhẫn nại được quát lớn:

- Nhóc con người có phải là Cường Sư Dương Ngọc Kỳ không?

Bốn người Ngọc Kỳ thất kinh, không cần hỏi mà lại chỉ đích danh nhất định lão đã có chuẩn bị trước theo dõi bằng không sao lại nhận ra chàng.

Thanh Hoa nhú mày nói:

- Lão quỷ người là người khiêu dụ Kỳ ca tới đây?

Lão quỷ nói:

- Hừ! Ai hỏi người đâu? Người mà ta muốn tìm là Kỳ ca của người.

Lão quỷ hình dung cổ quái thật hiếm thấy. Lão quỷ đột nhiên méo miệng, cúi khom người mặt ngửa lên trời nước mắt nước mũi chảy ràn rụa, phát ra tiếng khóc như xé màng tang xuyên lên tận óc.

Bốn người Ngọc Kỳ đều thất kinh, Ngọc Kỳ do công lực thâm hậu nên không hề bị ảnh hưởng gì, chị em Thanh Hoa đều cố sức vận công chống lại tiếng khóc, chỉ có Tây Vi nội công kém nên nàng cảm thấy hoa mắt trước mặt tối sầm, thét lớn thân người sắp ngã ra sau không ngờ đã có ai dùng tay đỡ sau lưng nàng.

Đó là Ngọc Kỳ chàng khẽ ấn nhẹ vào huyệt linh đài sau lưng Tây Vi xoa nhẹ tức thì Tây Vi cảm thấy khôi phục lại.

Một lúc sau tiếng khóc ma quái dứt hẳn bốn người vẫn đứng quắc mắt nhìn lão quỷ.

Lão quỷ rất kinh ngạc khi thấy âm thanh tàn khốc của y không có tác dụng gì với đối phương cả.

Lão quỷ hừ một tiếng đang định cất tiếng khóc ma quái lần nữa nhưng Ngọc Kỳ đã lên tiếng:

- Lão quỷ đừng khóc nữa, chỉ thêm lãng phí tinh lực mà thôi đừng hù dọa nữa vô ích. Xin hỏi các hạ có phải là một trong cửu đại cao nhân trong võ lâm, có trong lời ca Khốc, Tiếu, Vô Thường, biệt hiệu Khốc lão quái Cam đường phải không?

Lão quỷ đảo đôi mắt nhỏ cất giọng như vừa khóc vừa cười nói:

- Hử! Thừa hơi, trong giang hồ không ai không biết ta danh xưng Khốc lão quái Cam Đường chứ?

- Vừa mới gặp đã thi triển khiếp hồn ma âm, lão tiền bối người đừng quá hung ác chứ, vạn nhất mấy huynh đệ của tại hạ đây võ công còn kém, như vậy há không phải bị mất mạng dưới tay người hay sao?

- Lão phu chính là muốn các người mất mạng đó, không phục hử?

Ngọc Kỳ trầm sắc mặt nói một cách lạnh lùng:

- Dương mỗ vốn không ân không oán với tiền bối, xin hỏi tại sao lại đến đây tìm tại hạ?

- Lão phu nghe thiên hạ đồn người biệt hiệu là Cuồng Sư một kiếm đấu với Tam Linh ở Hồ Trảo Sơn, thần lực tiêu hủy Phù Đồ Cổ Trạch, có thật không?

- Dương mỗ hậu sinh văn bối không dám nhận võ công thông huyền anh hùng cái thế, tiền bối chẳng qua là nghe tin đồn đãi mà thôi. Hồ Trảo Sơn một đấu Tam Linh quả thật có song chỉ là văn bối may mắn. Còn đối với việc thần lực tiêu hủy Phù Đồ Cổ Trạch chỉ là ý trời an bày mượn tay Dương mỗ trừng phạt bọn ác nhân.

- Như vậy đủ rồi.

- Ý của tiền bối là không buông tha Dương mỗ phải không?

- Đúng vậy.

- Nhưng văn bối không hiểu tại sao tiền bối lại có ý định đó.

- Hử người không biết lão phu là bằng hữu của Tam Linh hay sao?

- Nói vậy là tiền bối muốn thay mặt Tam Linh ra mặt lo việc, đúng không?

- Đó chỉ là một trong hai lý do.

- Vậy lý do còn lại là gì?

- Là muốn xem người có thật là ba đầu sáu tay hay không, hơn nữa muốn cân xương cốt người nặng bao nhiêu cân.

Ngọc Kỳ cười nhạt nói:

- E rằng tiền bối đến đây không phải vì lý do đó.

- Tiểu tử ngươi đoán đúng lắm. Thần Kiếm Thư Sinh Dương Cao là đệ tử yêu ái của Tam Linh cũng là ký danh đệ tử của ta, như vậy lý do có thể nói đã rõ ràng minh bạch rồi chứ, có như vậy ngươi mới cảm thấy không bị chết oan uổng.

Ngọc Kỳ nộ khí bừng bừng cơ hồ phát tiết ra hai mắt, Thần Kiếm Thư Sinh đã mấy lần âm hiểm bức hại chàng, khiến chàng không đội trời chung với hắn, nay lại thấy Khốc lão quái là người do hắn phái đến, hơn nữa lại là kỳ môn đệ tử của lão quỷ, nộ hỏa càng bốc mạnh, chàng thét lên:

- Lão quỷ ngươi cấu kết với Thần Kiếm Thư Sinh muốn thanh toán với tại hạ hà cớ gì dùng khiếp hồn ma âm liên lụy đến các huynh đệ của ta?

Khốc lão quái cười khanh khách nói:

- Súc sinh. Phàm bất cứ kẻ nào đi với ngươi đều phải chết. Nhỏ cỏ phải nhỏ tận rễ, ngươi không hiểu được câu nói ấy sao?

Thanh Hoa lúc ấy nổi giận ùng ùng lao tới vùng kiếm chỉ cách ngực lão quỷ tám chín thước hét lớn:

- Lão cẩu trệt, ngươi cũng phải chết.

- Tiểu nha đầu ngươi dám vô lễ với ta, tội thật đáng chết.

Thanh Hoa vốn có ý ra tay hạ thủ lão quỷ, nên khi thấy gậy tới nàng hét lên một tiếng lao đến nhanh như điện, vận thần công đâm kiếm vào vùng gậy ảnh.

Lão quỷ vũ động gậy rất nhanh, cuồng phong nộ phát như muốn hất bay bảo kiếm đi. Lão quỷ vẻ khinh thường Thanh Hoa lắm.

Cả hai người đều thi triển võ công tuyệt học định hất bay binh khí của đối phương, vì vậy cố vận nội lực ra chiêu xem ai thâm hậu hơn.

Bỗng một tiếng binh khí chạm nhau vang lên đình tại, hai bóng nhân ảnh văng ra. Lão quỷ thối ra sau hai bước, hú lên một tiếng.

Thanh Hoa thân hình hơi lão đảo lùi sau tám thước, nàng phát giác ra cây gậy của Khốc lão quái phát ra một nội lực vô cùng hùng hậu, đã dồn ép bảo kiếm mà nàng đã vận dụng Vô Cực Thái Hư thần công truyền vào, văng ngược trở lại, nàng trong lòng kinh hãi vô cùng.

Nàng vội định thần lại hét lớn lao tới tấn công.

Ngọc Kỳ bên ngoài dùng truyền âm nhập mật nói:

- Hoán Ảo Hình Bộ.

Lão quỷ cất giọng the thé phát ra tiếng khóc xé màng tang, ghê rợn vung gậy biến chiêu Hoành Tảo Thiên Quân lực phong phát ra như sấm dậy, gậy ảnh xoay tròn như một khối tròn, rít lên vu vu.

Bỗng thấy Thanh Hoa khẽ lắc mình, tức thì bảo kiếm đã kề cận lão quỷ nhắm ngay sườn bên hữu của lão quỷ công tới, kiếm quang phát ra vô số hoa quang màu trắng.

Lão quỷ không ngờ thân pháp của nàng lại biến ảo tinh diệu, lợi hại như vậy nên kinh hãi khi thấy mũi kiếm gần sát sườn, vội biến chiêu Thần Long Diệu Vũ vung gậy đánh tới quét sạch những hoa quang sáng lòa vừa tới.

Lão quỷ đã thi triển tuyệt học nhưng gậy không những đã không chiếm thượng phong mà còn chưa đụng được vạt áo của đối phương lực phong do gậy ra bao quanh lấy thân người, giờ lại bị bảo kiếm phá vỡ, lão quỷ thất kinh vô cùng, càng cố ra chiêu kỳ hiểm hơn.

Thân hình hai người di chuyển mỗi lúc mỗi nhanh, tiếng kiếm rít xé gió, gậy vung vùn vụt, mỗi một chiêu đánh đánh ra biến ảo vô song.

Cả hai đều thấm mệt, đánh ra hơn trăm chiêu song vẫn chưa phân thắng bại.

Song Thanh Hoa so với Khốc lão quái dạn dày kinh nghiệm giang hồ thì nàng chẳng qua là hậu sinh, nội lực không sao ví cho bằng được.

Quả nhiên không bao lâu Thanh Hoa đã bắt đầu lúng túng, đánh đỡ không còn tinh anh như lúc đầu nữa.

Ngọc Kỳ lo lắng chàng thét to:

- Qua trái. Thần long vũ trảo. Lùi mau.

Thanh Hoa trên trán ướt đẫm mồ hôi, y theo lời di chuyển.

Lão quỷ phản công vung gậy biến chiêu 'dịch xạ dẫn nhập' đâm tới sườn Thanh Hoa. Thanh Hoa lúc này lắc mình qua trái đồng thời xuất chiêu 'thần long vũ trảo' đâm kiếm vào ngực lão quỷ.

Lão quỷ cũng hét lớn vung gậy gạt kiếm.

Bỗng thấy Thanh Hoa văng ra ngoài hơn hai trượng.

Lão quỷ thấy thế định nhân cơ hội lao tới.

Nhưng lúc ấy Ngọc Kỳ đã trở tới đón lấy Thanh Hoa nói:

- Hoa muội để huynh đấu với y.

Đúng lúc ấy Thần Kiềm Thư Sinh và một tên đại hán cũng đến bên Huệ Tứ Hà, bọn chúng đi dọc theo bờ sông, nép mình vào những bụi cây nơi bờ sông từ từ tiến đến.

Khốc lão quái khí thế mạnh mẽ vô cùng, lão quỷ nghiêng răng hét vang, gây vung tới chiêu 'trầm hương phách sơn' nhắm vai trái Ngọc Kỳ đập tới. Chiêu này đánh trúng đá cũng tan nát chớ chẳng chơi.

Ngọc Kỳ lui ra sau hai bước lại tiến tới, thân pháp cực nhanh, vung kiếm lao tới.

Lão quái cũng lập tức biến chiêu, vung gậy đánh tới.

Khác với Thanh Hoa nội lực kém hơn, không dám đỡ những đòn gây đánh tới nặng như bàn Thạch của lão quỷ, lần này Ngọc Kỳ lại chủ động, chàng ra chiêu 'kim hồng nhập địa' vung kiếm đỡ thế gậy đâm tới.

Trường kiếm chỉ dài hơn ba tấc vừa mỏng vừa nhẹ đỡ lấy sức nặng thêm vào nội lực đặt trên gậy, thật quá mạo hiểm nếu như không đủ nội lực tức thì kiếm sẽ gãy ngang, người cũng coi như táng mạng.

Song Ngọc Kỳ đã làm được điều đó.

Một tiếng vang chát chúa.

Lão quỷ hự một tiếng vang người ra xa hơn một trượng, sắc mặt xám ngắt như một tử thi vừa ở trong quan tài nhảy ra, cơ má trên mặt giật giật, gân trán nhảy nhẩy còn cây gậy bị chấn động mạnh đã văng mất hai tấc nơi đầu ngọn.

Ngọc Kỳ chỉ lùi ra sau tám thước, sắc mặt ung dung, trường kiếm trong tay có toét một đoạn nhỏ bằng đầu ngón tay thôi. Chàng lành lạnh cất tiếng:

- Lão quỷ ngươi là cao thủ đầu tiên mà tại hạ gặp được song chúng ta không có ân oán gì sâu nặng, theo ý tại hạ ngươi nên đi là tốt hơn.

Khốc lão quái vốn rất hung dữ, cẩn thận ra chiêu. Kiếm và gậy đụng nhau y bị chấn động văng ra sau hơn một trượng coi như đã bại rồi, song bại dưới tay một tên nhóc con miệng còn hôi sữa làm sao lão chịu cam tâm?

Lão vừa vận khí điều tức vừa tiến lại gần tới trước, nghiêng răng nạt lớn:

- Tiểu súc sinh hôm nay lão phu thí mạng với ngươi.

Ngọc Kỳ từ từ giơ kiếm lên, lúc ấy Thanh Hoa bên cạnh la lớn:

- Kỳ ca, Tam Linh lão quái đến kìa.

Tây Vi cũng la lên:

- Đằng kia có hai người che mặt, ẩn nấp sau bờ sông nhìn trộm không biết là bạn hay thù.

Nguyên Chân cũng giơ kiếm lên hét:

- Chúng ta kết trận liên hoàn đấu với lão quỷ hư danh này đi.

Ngọc Kỳ biết lúc này không thể kéo dài thời gian được nữa, chàng quắc mắt nhìn lão quái hét lớn:

- Người muốn thí mạng à, chuyện đó dễ lắm.

Đoạn chàng tiến về phía lão quái.

Hai bên từ từ tiếp cận khi còn cách khoảng một trượng, Ngọc Kỳ kiếm chống xuống đất, gương mặt trầm trọng từng bước tiến tới gần, đúng là một cơ hội ra tay cho lão quỷ vì gậy của y là một loại trường côn.

Khốc lão quái định xuất thủ thì bỗng xuất hiện ba bóng người đang phóng tới. Đó chính là Tam Linh.

Thiên Linh bà nhìn thấy Ngọc Kỳ ra bộ thế kiếm trong lòng thất kinh thét lớn:

- Khốc lão quái cẩn thận với kiếm pháp quỷ dị của hắn đó.

Khốc lão quái bất chợt nhận ra bộ dáng thế kiếm kỳ dị của Ngọc Kỳ, gương mặt của chàng toát ra một vẻ lạnh lạnh, tàn khốc đang tiến dần đến, mắt phát ra tia sáng ghê rợn.

Lão quỷ dừng lại, giơ ngang gậy hỏi:

- Ê, người ra bộ chiêu thức kiếm pháp phạm vào võ lâm thường qui. Súc sinh người là đệ tử của ai?

Ngọc Kỳ không đáp vẫn tiếp tục tiến đến gần, mũi kiếm bỗng phát ra những tiếng rít nghe ong ong.

Lão quái đảo mắt nạt lớn:

- Tại sao người không đáp hử? Thật không có quy củ luật lệ gì hết.

- Lão quỷ, người còn có cơ hội rút lui được toàn thân đó, nên tìm cơ hội mà chuẩn đi.

Lão quái thấy Ngọc Kỳ không đáp mà còn mĩa mai nổi giận phùng phùng, gậy biến chiêu xông tới xung mãnh vô cùng.

Ngọc Kỳ hứ một tiếng tức thì thi triển ba chiêu kiếm thần kỳ của lão hòa thượng Lạc Thiên truyền dạy, uy lực vô biên đánh tới.

Bọn Tam Linh cũng vũ động quyền trượng, roi xà vỹ và gậy đả bổng tiến đánh Ngọc Kỳ.

Đúng lúc ấy Thanh Hoa, Tây Vi, Nguyên Chân đồng thời lao tới vùng tít ba bảo kiếm tạo ra vô số ảo ảnh linh động cuộn cuộn xông tới Tam Linh.

Khốc lão quái vùng gậy xoay tít như vũ bão cuộn cuồng phong bay tới phần dưới thân Ngọc Kỳ, vô số tinh quang do kiếm và gậy ảnh phát ra như quán lấy nhau, vang lên những tiếng rít do cương khí giao hòa nghe muốn rách màng tang.

Trong ba người Tam Linh thì chỉ có quái trượng câu liêm của Thiên Linh bà là tiếp gần đến Ngọc Kỳ, Địa Linh lão quái và Bách Linh cái đã bị ba người Thanh Hoa cản đánh, ba người vây lấy hai lão quái tả xung hữu đột, tiếng hét như sấm, tình hình thập phần nguy hiểm.

Ngọc Kỳ thân pháp biến ảo xuất chiêu kiếm pháp thần kỳ công tới dồn dập. Bỗng nghe một tiếng hét chấn động tức thì hai bong người bị văng ra ngoài. Còn Ngọc Kỳ chân trụ vững trên đất, mũi kiếm hướng xuống.

Thiên Linh bà công tới Ngọc Kỳ một chiêu như vũ bão nhưng không ngờ bị phản lực chấn động văng ra xa hơn hai trượng, một mảng tay áo bị rách toạc rơi trên mặt tuyết suýt chút nữa thì đứt cả cánh tay.

Còn Khốc lão quái công lực kinh người tiếp một chiêu của Ngọc Kỳ, lão quỷ vốn kinh nghiệm dày dặn trăm trận bách chiến, nay tiếp một kiếm công lực siêu phàm, hàn quang lóa mắt, hai chân của lão ta bị lún xuống tuyết ngập đến đầu gối, vội vàng thi triển tang cốt pháp xoay người cuộn phóng lên trên.

Ngọc Kỳ sử ba thức kiếm biến hóa kỳ dị song vẫn không lấy được mạng Khốc lão quái, chàng trong lòng có thâm bội phục công lực của y, cũng có phần nào kinh ngạc.

Khốc lão quái bay lên đoạn đáp nhẹ xuống đất lướt mắt lên nhìn cây gậy bách chiến bách thắng của lão, trong bụng giật mình kinh hãi.

Cây gậy của Khốc lão quái hai đầu là những răng cửa nhỏ bén nhọn vô cùng nhìn giống như răng nanh của sói, do thép tinh luyện chế thành, cân nặng một trăm hai mươi tám cân, dài tám thước, có thể thấy nội lực của lão kinh người như thế nào, nội lực ấy có thể nói đã đạt tới cảnh giới hiểm có trong võ lâm.

Song cây gậy đó giờ đã biến dạng, hơn trăm cái răng cửa bén nhọn không cánh mà bay, ngoại trừ nơi mà lão quỷ nắm lấy trên thân gậy, thì toàn bộ chỗ nào cũng có nhát chén của kiếm.

Kiểm của đối phương cũng là do một loại thép bình thường mà tạo thành không những đã bức phá chân khí hộ thân của lão mà còn để lại vô số nhát kiếm trên cây gậy nặng nề cứng hơn thép của lão, khiến bay mất mấy trăm cái răng cưa trên đó hỏi sao lão quý không thất kinh khiếp vía.

Nhưng không chỉ có lão quý thất kinh mà tên thiếu công tử và tên đại hán che mặt đang ẩn nấp bên bờ sông cũng hồn phi phách lạc.

Hai tên này là hai người vừa rời khỏi sáu người Ất Thanh.

Tên thiếu công tử mặt biến sắc nói:

- Tên súc sinh họ Dương quả thật đáng sợ, không những nội lực thâm hậu không ngờ mà kiếm pháp của hắn lại siêu phàm, không ai có thể khắc chế được. Xem dáng vẻ của lão quái và bọn Tam Linh chịu đựng không nổi bao lâu nữa, phải triệu ngay Ất Thanh đến mới được.

Thiếu công tử nói xong chụm tay hú lên một tiếng dài, sau đó lại nép mình xuống bờ, nói:

- Người xem lão Ất Thanh ấy có đến không?

- Đến chứ. Chủ nhân trước khi đi đã giao cho y bảo vệ sự an toàn cho công tử. Trước khi chưa rời khỏi Khai Phong phủ, thiếu công tử còn thị uy y làm sao y lại không dám đến.

- Có thể sẽ không tới đâu, gần đây lão ấy thay đổi rồi, dường như không còn sợ chết nữa, vạn nhất mà lão tìm ra Thánh thủ thần y Lỗ Nguyên, lúc ấy vô phương khống chế được lão ta, hơn nữa lại trở thành đại họa cho chúng ta nữa.

- Công tử yên tâm, Thánh Thủ Thần Y đến nay không sống nổi đâu, nếu mà còn sống cũng không có cơ hội cho lão Ất Thanh kia tìm đến được, lão ấy quá bận rộn, hai mươi năm trước còn không tìm ra, nay giang hồ hỗn loạn làm sao tìm ra được?

Lúc này Thiên Linh bà vừa thoát hiểm định thần lại thì thấy hai tên quái đồng bọn của mình bị vây khốn, thất kinh lao tới tiếp ứng.

Thiên Linh bà vừa định vung gậy quét vào lưng Nguyên Chân bỗng nghe sau lưng mình tiếng rít kiếm vun vút của Tây Vi đang trờ tới như điện xẹt.

Thiên Linh bà hét lên một tiếng quay ra sau giơ quái trượng đập mạnh.

- Khoan đã tiếp chiêu đi.

Ngay sau lưng mục ta đã vang lên tiếng hét của Thanh Hoa.

Thiên Linh bà vội triệt chiêu quay người lại tức thì Nguyên Chân lại múa kiếm công tới. Bà bà trong lòng thất kinh thấy bốn phía bóng ảnh, kiếm ảnh lấp loáng bay tới tấp dồn dập trong tiếng hét vang dội. Quả nhiên Phong Vân kiếm trận liên hoàn lợi hại phi thường.

Thiên Linh bà và hai lão quái đồng bọn lọt vào vòng vây cương tử của ba người Thanh Hoa, Tam Linh phải tả xung hữu đột, liều mạng cố vượt vòng vây.

- Liên thủ kết trận.

Thiên Linh bà hét lớn song cũng không có cơ hội tấn công, vì còn phải tránh các tia kiếm công tới, không thể tự chủ động được.

Ba tay kiếm trẻ tuổi đã vây khốn ba cao thủ hung ma khét tiếng trong vũ nội, thật khó mà tin được.

Song trên thế trận đó là sự thực.

Cạnh đó Khốc lão quái kinh hãi vô cùng, Ngọc Kỳ đang bước tới từng bước rút ngắn khoảng cách chỉ còn hơn một trượng bỗng chàng vung kiếm đưa tới trước.

Lão quỷ cũng giơ gậy đề phòng, một mặt lợi dụng cơ hội vận khí một mặt tìm thế tấn công.

Ngọc Kỳ lúc này hao tổn không ít chân lực nên chàng cũng không vội tấn công.

Hai người dò xét đối phương tìm sơ hở, bỗng Ngọc Kỳ trầm giọng nói:

- Lão quỷ ta cho ngươi một cơ hội nữa, ngươi nếu không tìm đường mà thoái lui thì chiêu thứ hai sẽ không tha mạng cho ngươi đâu.

Khốc lão quái vẫn rảo vòng nói:

- Lão phu cả một đời ra sống vào chết vô số lần, uy danh không phải một sớm một chiều mà có được, cho dù chết cũng phải chết một cách oanh liệt.

Bất thành linh Ngọc Kỳ lao tới sang phía bên phải.

Lão quỷ thất kinh cũng vội lách người sang phải.

Ngọc Kỳ hét lên:

- Tiếp chiêu.

Lão quái rất xảo quyết bỗng lao sang trái xa hơn ba trượng.

- Đứng chạy.

Nhưng thân pháp của lão thoát đông thoát tây, nhanh như điện xẹt.

Ngọc Kỳ cười nhạt nói:

- Lão quỷ người muốn so khinh công với tại hạ à?

Lão quỷ sắc mặt trắng bệch, nói gấp:

- Đây là một trong tuyệt chiêu bí quyết của cao thủ đó. Lão phu ta không xuất chiêu thì thôi, khi xuất chiêu thì tất có kẻ bỏ mạng, người chờ đấy.

- Tại hạ đang chờ đây, chờ mạng người đấy.

Tức thì lão quỷ đã thay đổi thuật khinh công thi triển du đấu chỉ pháp, Ngọc Kỳ kinh ngạc khinh công của lão quỷ không thua gì chàng lại có thêm kinh nghiệm chiến đấu kiến thức hơn người, nên đã bù lại dù công lực của lão thấp kém hơn chàng.

Ngọc Kỳ thầm tính toán làm sao đối phó thuật khinh công du đấu của lão quỷ.

Ba người Thanh Hoa vây khốn Tam Linh, thế trận tuy thiếu Ngọc Kỳ thao túng uy lực có giảm đi nhiều nhưng công lực của ba người vẫn cao hơn Tam Linh, cho dù không sử dụng thế trận thì Tam Linh có lẽ cũng không phải là địch thủ của họ.

Lúc bấy giờ bên bờ sông trái Huệ Tứ Hà, trên một con đường có một lão nhân tóc bạc trắng phất phơ theo gió, phía sau là hai người trung niên một nam một nữ, đang đi về hướng Khai Phong phủ.

Lão nhân vận một cái bào màu xám, gương mặt phương phi, không lộ bất kỳ tình cảm gì. Lão nhân chính là võ lâm cường sinh Đàm Kiên, may mắn sống sót sau thảm kịch Hồi Long Cốc, hai mươi năm ôm hận, tâm sự ray rứt chồng chất đã khiến cho lão nhân sắc mặt già cỗi, khắc khổ, năm tháng thời gian đã lưu lại vết tích trên gương mặt, chỉ qua hai mươi năm mà dường như lão đã già đi hơn năm mươi tuổi. Nếu là người bình thường có lẽ sẽ không ai ngờ rằng lão nhân này là võ lâm cường sinh võ công siêu phàm, anh phong xuất chúng trong bạch đạo quần hùng hai mươi năm trước.

Suốt hai mươi năm qua, võ lâm cường sinh không thể nào hiểu được và tha thứ cho một chỉ của Vương Sư trước khi chết đã đánh lão, lão cho rằng Vương Sư không nên chỉ lo cho uy danh của mình, nhẫn tâm khiến cho lão trở thành kẻ bất nghĩa. Cho nên trở về Võ Lăng ngay sau thảm kịch Hồi Long Cốc lão lập tức bế quan vào Võ Lăng không muốn có tin tức gì với giang hồ nữa.

Chính do sự thoái chí của võ lâm cường sinh, ẩn cư bất xuất mà bạch đạo như rắn mất đầu vô số cao thủ bị táng mạng dưới tay bọn hung ma của vũ nội, hoặc bọn ác đồ hắc đạo, lão đã phụ lòng kỳ vọng của Vương Sư và đã khiến thiệt hại không ít các bằng hữu nguy khốn.

Cũng chính vì lão không tái xuất giang hồ đảm nhận lại trọng trách khôi phục lại sự hưng thịnh cho bạch đạo của quần hùng nên trọng trách ấy được chuyển cho Thiên Nhai phá Ất và Lạc Hồn Kỳ Chiêm Minh, hai người này tài học cơ trí thua sút Cuồng Sinh một bậc, võ công cũng không bì kịp. Chính Vương Sư đã sớm nhận ra điều này, Vương Sư thấy võ lâm về sau sẽ khốn khó vô cùng không thể không có võ lâm Cuồng Sinh ra mặt lãnh đạo được cho nên trong khoảnh khắc thập tử nhất sinh cái chết rình rập, Vương Sư đã dùng chỉ phong điểm huyết võ lâm Cuồng Sinh khiến y hôn mê để bảo toàn tính mạng cho y. Vì nếu để y sống thế nào y cũng tuần tiết theo Vương Sư.

Có thể nói hành động đó của Vương Sư quả là có tài nhìn xa trông rộng, trong tức sinh tử không những tính toán chính xác mà ra tay cũng vô cùng sáng suốt như có thần thánh trợ giúp, có thể thấy Vương Sư công lực cơ trí vào bậc thượng thừa, cái thế siêu phàm. Tiếc rằng mãnh hổ nan địch quần hồ, quân số đối phương quá đông, Vương Sư trên mình lại mang hai ám khí, bị vây khốn bởi quần địch. Cuối cùng đành tuần tiết ở Hồi Long Cốc, nhưng đổi lại đã bảo toàn hầu hết lực lượng của bạch đạo quần hùng.

Nhưng Vương Sư lại không ngờ tri giao bằng hữu của mình lại không hiểu được hành động của mình, trở về Võ Lăng bế quan gác kiếm, không hỏi chuyện giang hồ.

Võ lâm Cuồng Sinh Đàm Kiên ôm hận, thất vọng vô cùng không màng gì đến giang hồ nhưng nào ngờ cháu của mình là Triệu Tường và Tây Vi, thường ngày được nghe về những sự tích anh hùng của gia gia hai mươi năm trước và những uẩn khúc bên trong nên đã lén rời khỏi Võ Lăng, xuất đạo giang hồ đi tìm hậu nhân của Vương Sư và Ất Thanh.

Gia phụ và gia mẫu của hai anh em của Triệu Tường và Tây Vi cũng là các cao thủ võ lâm xuất chúng đặc biệt là cây búa lợi hại của gia phụ họ Võ Lăng sơn tiêu Đàm Bình.

Đàm Bình hiểu được mọi chuyện xảy ra ở Hồi Long Cốc qua lời kể của thân phụ, ban đầu cũng cho Vương Sư không xứng đáng là bằng hữu nhưng lâu ngày nghiền ngẫm đã phát giác nổi lòng thâm thúy của Vương Sư, thật là một người đại trí đại nghĩa. Tiếc rằng phận làm con không dám phê bình làm thương tổn tâm sự thân phụ nên cứ giấu mãi trong lòng.

Song Đàm Bình lại dạy dỗ truyền thụ cho hai con Triệu Tường và Tây Vi của mình mọi việc minh bạch, cho nên việc ra đi của hai người Triệu Tường cũng là do chủ ý của thân phụ họ, Đàm Bình.

Hai trẻ ra đi lúc đầu võ lâm Cuồng Sinh Đàm Kiên không để ý, song đã lâu thấy hai trẻ không trở về, trong lòng lão lo lắng vô cùng cho nên đã đích thân dẫn theo con trai và con dâu xuất hiện giang hồ và đang trên đường từ Từ Châu đến Khai Phong phủ.

Do năm tháng đã làm thay đổi dáng mạo của họ nên không mấy ai nhận ra được thân phận của họ, song tung tích của hai trẻ vẫn bật tằm.

Đúng lúc ấy họ đi đến nơi một con đường nhỏ chỉ cách đấu trường hơn mười dặm.

Trên phần thượng du của Huệ Tứ Hà bỗng xuất hiện sáu bóng người nhắm hướng Khai Phong phủ phóng đi.

Đó là bọn Ất Thanh, Ba Thiên Long nghe tiếng hú của thiếu công tử chạy tới.

Ất Thanh đến bờ sông thì dừng lại, giơ tay ngăn năm người đi sau đang đi tới rồi nói:

- Tam Linh cũng ở đó, chúng ta đừng hỏi chúng.

Ba Thiên Long đảo mắt một vòng nói:

- Bọn Tam Linh này tự cho là siêu phàm, thường ngày liên thủ xưng anh hùng ra trận chỉ có thắng, hôm nay đã gặp đối thủ rồi.

Khổng Thiên Lý cũng quan sát cục trường rồi nói:

- Nếu mà đấu tay đôi, chúng ta mỗi người đều có thể cự được chúng song mỗi khi chúng liên thủ dàn trận thì không dễ dàng chút nào, uy lực vô song. Quái lạ sao bây giờ lại bị ba tên nhãi con vây khốn đến nỗi cuống quýt lên như vậy.

Ất Thanh chăm chú nhìn nói:

- Bộ pháp của ba tên tiểu tử đó xảo diệu vô cùng, dường như là ảo hình bộ. Tuyệt học công lực của chúng cũng không tồi, ra tay như sấm giập cũng đang thi triển thế trận lợi hại vây khốn bọn Tam Linh.

Ba Thiên Long cũng ứng tiếng:

- Dương Ngọc Kỳ nếu như sử dụng nhãn thần thu hút tia mắt của Khốc lão quái, dùng thần quang chế địch, tức thì Khốc lão quái ắt sẽ nguy khốn.

Quả không sai Ngọc Kỳ lúc này đã tìm ra đấu pháp tốt nhất để đối địch lại du đấu của lão quỷ.

Lão quỷ liên tiếp thi triển hư chiêu định làm hoa mắt Ngọc Kỳ song tia mắt của lão bắt gặp thần nhãn của chàng, lão quỷ vội lảng sang nhìn chỗ khác sợ bị lộ bí mật của du đấu pháp.

Nguyên các cao thủ thì khi đương đấu xuất chiêu hay biến chiêu công thủ, đưa ra những ứng phó nhanh chóng đều phải hướng tia mắt vào nhãn thần của đối phương để đoán các cử động của đối phương, chiêu thức sau sẽ tung như thế nào. Đây cũng là

những căn bản của những ai mới bắt đầu luyện võ công tuy đơn giản song lợi hại vô cùng.

Ngọc Kỳ thấy lão quỷ cố tránh nhãn quang của mình chàng hét lớn vung kiếm công tới hai bên tả hữu của đối phương.

Lão quỷ đành phải lùi lại và không thể tránh được nhãn quang của Ngọc Kỳ khi nhãn thần hai bên chạm nhau lão quỷ đã muốn thoát ra nhưng không được nữa rồi. Ngọc Kỳ đã múa tít bảo kiếm công tới gần sát, lão quỷ trong lòng muốn dịch sang phải thì Ngọc Kỳ đã bám theo sát bên liên tục vung kiếm nương theo thế bộ di động của lão quỷ, ép lão phải luôn đối diện ứng phó.

Đứng ngoài quan sát Ất Thanh lên tiếng nói:

- Chiêu thức Dương Ngọc Kỳ vừa sử dụng là Tinh La kiếm pháp, người mà chúng ta cản trở ở Ôn Châu chính là Song Tuyệt Kỳ Nho Cốc Dật, để y đào tẩu đến Độc Long đảo thật là tai hại vô cùng. Cho dù có thể trị được tên Dương Ngọc Kỳ đi nữa tên Cốc Dật vẫn là tai họa.

Khổng Thiên Lý cũng nói:

- Khốc lão quái khốn rồi có lẽ có thể cầm cự trong khoảnh khắc nữa mà thôi.

Ất Thanh cười lạnh rờn rợn, cất giọng nói:

- Dương Ngọc Kỳ đã nắm được yếu điểm của lão quỷ chỉ còn đường chết mà thôi. Quái lạ này. Tên tiểu tử kia gọi triệu chúng ta lại, sao bây giờ không thấy hắn đâu cả.

Cách đó khoảng mười trượng sau một bụi cây lấp ló bóng người, đó là tên thiếu công tử và đồng bọn của y, y dùng truyền âm nhập mật nói:

- Đạo trưởng nhắc đến tại hạ à?

- Không sai, là nhắc đến để mắng người đó.

- Đạo trưởng đã đến lúc ra tay rồi đó.

- Đúng ngộ.

Tên thiếu công tử cười nhạt, nạt:

- Người đừng cho là ta sẽ nhượng bộ nữa đâu nhé. Nhớ kỹ đây: vạn nhất mà Tam Linh hay Khốc lão quái xảy ra mệnh hệ gì thì người cũng khó sống đó. Tại hạ đi trước đây hẹn gặp lại ở Vũ Vương đài.

Nói xong thì hai bóng người nhanh như cắt phóng mình nhắm hướng Khai Phong phủ vọt đi.

Ba Thiên Long định giờ kim thoa vung lên công tới đuổi theo thì Ất Thanh đã ngăn y lại, lắc đầu nói:

- Chưa đến lúc hoàn toàn tuyệt vọng đâu, nếu không lại tự chuốc khổ vào thân. Thiên Long đệ, ta nhịn nhục được rồi.

Ba Thiên Long nhìn Ất Thanh thở dài một cái hướng theo hai bóng người tên thiếu công tử lúc nãy nghiêng răng nói:

- Đồ súc sinh cầu trệ hiệp người quá đáng cũng sẽ có một ngày Ba mỗ này lột da cha con các ngươi, đại ca, chúng ta đến đó xem đi.

Ất Thanh lẳng lặng rút một viên hoàn đơn màu đỏ nuốt vào miệng, nói gần từng chữ:

- Ta cũng đang chờ cơ hội hy vọng sẽ có một ngày Vô tình kiếm pháp không bị người nào sai khiến nữa. Nào đi thôi.

Sáu người họ liền thi triển kinh công thân pháp như điện xẹt tới đấu trường.

Người chưa tới bất thành lình Ất Thanh ngửa mặt hú lên một tiếng dài.

Âm thanh tiếng rú như tiếng sấm nổ song thân cuộn tới đấu trường có thể khiến ngũ tạng cồn cào.

Khốc lão quái vừa hát được kiếm âm tới của Ngọc Kỳ thì bỗng lập tức đã thấy kiếm âm ngay vào sườn dưới của lão.

Song tiếng rú ghê rợn chấn động kia đã cứu mạng y.

Ngọc Kỳ nghe tiếng rú đầy uy lực kia chàng thất kinh, lo sợ thay cho ba người Tây Vi nên thế kiếm nhẹ đi phần nào.

- A! A...

Ngọc Kỳ vùng kiếm âm tới do ảnh hưởng của tiếng rú nên chỉ sườn da của Khốc lão quái.

Lão quái thất kinh hồn vía, phóng vội lùi ra sau, đột nhiên lão quỷ cũng phát ra những âm thanh khủng khiếp.

Âm thanh tiếng khóc của lão quỷ không phải là tiếng khóc đau khổ bình thường mà là khiếp hồn ma âm.

Ngọc Kỳ không để ý đến lão quái nữa chàng quay người phóng đến bên Tây Vi.

Tiếng hú vọng tới đã khiến Tây Vi phé tâm cồn cào, toàn thân mềm nhũn té nhào xuống đất.

Thanh Hoa thét lớn một tiếng kinh sợ, múa kiếm xoay tít.

Nguyên Chân cũng thất kinh.

Âm thanh của tiếng rú vang rền vọng tới tức thì lại nổi lên tiếng khóc như xé màng tang khiến bọn Tam Linh lùi nhanh ra sau, Bách Linh cái bay té ra xa, Thiên Linh bà máu nhỏ từ vai trái lảo đảo toàn thân.

Nguyên Chân lao đến bên Tây Vi định vươn tay đỡ lấy nàng thì lại nghe phát ra tiếng khóc của Khốc lão quái. Chàng vận công nhưng không thể chịu đựng nổi cả hai loại khí công tuyệt luân của hai cao thủ xuất chúng, chàng đành bỏ lỡ ý định, ngồi vội xuống vận công điều khí chống lại âm thanh ghê rợn kia.

Ngọc Kỳ công lực đã luyện tới mức thông huyền nhập cảnh, nên không hề sợ hãi gì. Chàng một tay đỡ lấy lưng của Tây Vi một tay ấn vào lưng của Nguyên Chân, vận khí xuống đan điền, bất thành lình chàng cũng ngửa mặt lên cất tiếng hú dài.

Ba loại âm thanh hòa lại với nhau thì lập tức tiếng khóc yếu dần hẳn đi chỉ còn tiếng hú của Ngọc Kỳ và Ất Thanh vẫn cuộn quẩn lấy nhau...

Tất cả mọi người khác đều cố sức vận công. Tam Linh tựa người vào nhau nhắm mắt vận công điều tức trên mặt lộ vẻ đau đớn vô cùng.

Khốc lão quái ngồi xếp bằng, lão quý biết rằng võ công của mình không bì được hai người kia, nên chỉ đành vận công hộ thân.

Ất Thanh vẫn ngửa mặt không ngừng phát ra tiếng hú uy lực kinh người.

Giả sử như lúc này có một cao thủ võ công vào bậc thượng thừa mà xuất hiện dễ dàng khống chế trọn ổ một bọn người võ công tuyệt đỉnh ở đây ngay.

Thật đúng lúc, từ con đường ở phía đông nam đã xuất hiện ba bóng người áo xám, họ là cha con võ lâm Cường Sinh Đàm Kiên.

Các cao thủ võ lâm tuyệt luân khi sử dụng, thi triển khí công phát ra âm thanh của mình để đả thương đối phương, căn bản luyện thành môn khí công thần võ như vậy vô cùng hiếm có trong thế gian. Nhưng người có thể tập trung âm thanh thần hộ của mình vào một phương hướng nhất định lại càng hiếm có hơn.

Như Khốc lão quái phát ra tiếng khóc kiếp hồn ma âm thì âm thanh phát tán khắp nơi. Ất Thanh và Ngọc Kỳ là tập trung được vào một hướng nhất định thẳng tới đối phương. Cho nên ba người võ lâm Cường Sinh chỉ nghe thấy tiếng khóc của Khốc lão quái chứ tiếng hú không rõ mấy.

Võ lâm Cường Sinh nghe tiếng khóc vọng tới, lão khẽ nhíu mày lắc đầu nói:

- Tiếng khóc này chắc chắn là của Khốc lão quái Cam Đường phát ra đây. Thật đúng là lão ta, không màng gì đến tính mạng của những người vô can.

Đàm Bình tiếp lời:

- Gia gia, trong tiếng khóc còn có tiếng hú của một cao nhân nào đó đang thi thần hô với nhau, đã lâu chưa thấy các cao thủ thi đấu khí công với nhau, chúng ta đến đó xem một chút đi.

Võ lâm Cuồng Sinh xoa tay nói:

- Chúng ta nên bớt nhúng tay vào việc của người khác đi, cái tên Khốc lão quái tính tình kỳ dị, không muốn thân cận ai, rất khó hiểu, đừng dính đến lão ấy, tránh xảy ra sinh sự.

- Gia gia lão ta không nhận ra chúng ta đâu.

- Xem thì được tuyệt không can dự vào, ta không muốn can dự vào bất cứ chuyện gì của ai. Thôi đi thử.

Xa xa đằng kia tên thiếu công tử và thủ hạ của y đã bỏ đi song đã quay lại nhưng cũng không dám đến gần vùng thỉnh âm ghê gớm kia, chỉ đứng lại ở bờ rừng lén nhìn về đấu trường mà thôi.

Ba người võ lâm Cuồng Sinh thân pháp như bay, phóng tới đấu trường, bất thành linh lão Cuồng Sinh dừng lại thét lớn một tiếng thất kinh:

- Dừng lại.

Ba người lùi lại hơn ba trượng, tiếng hú vẫn nghe được song uy lực không tới được. Lão Cuồng Sinh nói:

- Đây là cuộc đấu thần hô giữa hai tay cái thế cao thủ, song đáng tiếc có lẽ hai tên sẽ đều bị ảnh hưởng.

Đối với người luyện võ, có thể quan sát cuộc tỷ đấu nội lực của các cao thủ được coi như là một việc đầy hứng thú trong đời. Công lực của võ lâm Cuồng Sinh chỉ đứng sau Vương Sư, còn đối với Ất Thanh thì chưa phân cao hạ, công lực của lão võ lâm Cuồng Sinh tuy qua hơn mấy mươi năm vẫn không mai một mà còn thêm tinh tiến hơn, nên đối với các cuộc tỷ thí công lực tất nhiên có chút xao xuyến.

Lão tuy miệng nói không quan tâm đến song thực sự cũng rất muốn xem kết quả ra sao, lão Cuồng Sinh đứng bất động đôi mắt hướng về đấu trường quan sát.

Nơi ba người họ đứng cách Ất Thanh hơn mấy mươi trượng nên nhìn không rõ mặt mũi sáu người Ất Thanh.

Ngọc Kỳ ngửa mặt lên trời cất tiếng hú, còn Tây Vi và Nguyên Chân cúi gập người hơn phân nửa, cố sức vận công chống đỡ dưới sự tương trợ của Ngọc Kỳ cho nên tất nhiên cũng không nhìn rõ được mặt mũi. Ông cháu cuối cùng đã giáp mặt nhau nhưng tiếc rằng chưa thể nhận ra hình dáng nhau.

- o O o -